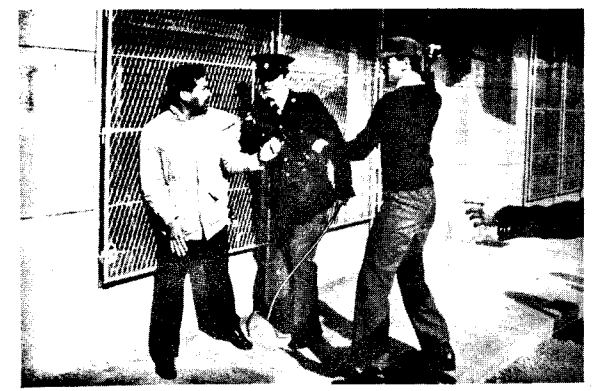

தமிழ்

பாஸ்ட்

சூலை 98 ரூ.200

ஆப்பிரிக்க தேசிய காங்கிரஸின் தலைவர் நெல்சன் மண்டெலாவை சிறையிலிருந்து விடுவிக்கக் கோரி போல்ஸ்மோர் சிறையை நோக்கி ஊர்வலம் நடத்தப்பட்டது. அமைதியாக நடந்த ஊர்வலத்தை போலிஸ் வன்செயலால் விரட்டிக் கலைத்தது. Cape Town 1985

மரண தண்டனைக் கொடுப்போம்.

ஜூலை 3 ஆம் தேதி ஞாயிறு 11-30 மணிக்கு ஈரானிலிருந்து துபாய் நோக்கி சென்று கொண்டிருந்த விமானம் ஹெர்முஷ் ஜலசந்தியில் மேலே பறந்து கொண்டிருந்தது. முந்நாறுக்கு மேற்பட்ட பயணிகள், 100 க்கு மேற்பட்டக் குழந்தைகள், இன்னும் சிறிது நேரத்தில் விமானம் தரை இறங்கப் போவது பற்றியும் தங்களை வரவேற்க வந்திருப்பவர்கள் பற்றியும் எண்ணி எண்ணி எவ்வளவு எதிர் பார்ப்புகளைச் சமந்து கொண்டிருந்தார்கள்!

ஆனால் எல்லாவற்றிலும் மண் விழவில்லை. ஏவுகணை குண்டு வீழ்ந்தது. நடுவானிலே கனவுகளும் எரிய...உடலும் எரிய கடலில் எரிபந்தமாய் வீழ்ந்தனர்.

இவர்கள் என்ன பாவம் செய்தார்கள்? ஈரானிய விமானத்தில் பயணம் செய்த பாவத்தைத் தவிர அவர்கள் செய்தது ஒன்றுமில்லை.

அமெரிக்கக் கடற்படையைச் சேர்ந்த வினசென்ஸல் எனும் கப்பலிலிருந்து ஏவப்பட்ட இரு ஏவுகணைகள் அந்தப் பயணிகள் விமானத்தை விண்ணிலே சிதறடித்தன.

ஜனநாயகத்தின் உச்சாணிக் கொம்பிலே இருப்பதாக பெருமையும் அமெரிக்க ஜனாதிபதி ரேகன் மன்னிப்பு கேட்கிறார். அமெரிக்கக் கடற்படைத் தளபதி தவறுதலாக இந்தச் சம்பவம் நேர்ந்து விட்டது என்று கூறுகிறார்.

முந்நாறு உயிர்கள் பறி போனதற்கு 'கம்ப்யூட்டரில் கோளாறு' 'மன்னிப்பு' 'தவறுதலாக நேர்ந்து விட்டது' என்ற வார்த்தைகள் போதுமென்று நினைத்து விட்டார்கள் அமெரிக்க ஆட்சியாளர்கள்.

உலக நாடுகளிடையே தங்கள் அதி காரத்தை நிறுவி காட்ட ராணுவத் தடயர்களை நிறுத்தி நவீன ஆயுதங்களால் அப்பாவி மக்கள் என்று அறிந்தே கொன்ற அமெரிக்க ஆட்சியாளருக்கு என்ன தண்டனை வழங்குவது?

நாகரிக சமுதாயத்தில் ஒரு கொலை செய்து குற்றம் நிரூபிக்கப்பட்டால் மரண தண்டனை வழங்கப்படுகிறது.

அமெரிக்க ஆட்சியாளர்கள் ரேகன் உட்பட குற்றத்தை ஒப்புக் கொண்ட குற்றவாளிகள், முந்நாறு பேரைக் கொன்ற கொலையாளிகள்.

கொலையாளிகளுக்குரிய மரணதண்டனையை உலக மானுடம் வழங்கியே தீரும். □

மகத்தானப் போராட்டத்திற்காகப் போராடுங்கள்

கடந்த ஒரு வாரத்திற்கு மேலாக தமிழகத்தில் அரசு ஊழியர்களும் ஆசிரியர்களும் பல்வேறு கோரிக்கைகளை முன் வைத்து வேலை நிறுத்தம் செய்து வருகிறார்கள். 'செயல்படுகிற' கவர்னர் டாக்டர் அலெக்சாண்டர் வந்தாலும் வந்தார். ஆனால் அரசை 'செயலிழக்கச் செய்து விட்டார்'.

கிராம மக்களின் வாழ்க்கையிலும் நகரத்தின் அடித்தட்டு மக்களின் வாழ்க்கையிலும் எந்த மாற்றமுமில்லை. சரியான குடிதண்ணீர் வசதியில்லை. குடியிருக்க வசிப்பிடமில்லை. ஆன்மாவை இழந்த ஜீவன்களாக எம்மக்கள் நடமாடுகிறார்கள். இவர்களுடைய நல்வாழ்க்கைக்கான போராட்டத்தோடு அரசு ஊழியர்களும் ஆசிரியர்களும் தங்கள் போராட்டத்தை ஒன்றிணைத்துக் கொள்வார்களா?

40 ஆண்டுகளாகி விட்டது நாம் விடுதலை பெற்று. இன்றும் அரசு ஊழியர்களும், ஆசிரியர்களும் தொழிலாளர்களும் தங்கள் சம்பள உயர்வுக்காக மட்டும் இவ்வளவு வருடங்களாகப் போராடி வருவது எப்படிச் சரியாகும்?

எம் தமிழ் மக்கள் ஐந்து கோடிப் பேர், எம் இந்திய மக்கள் அறுபது கோடிப் பேர் இவர்கள் நலத்திற்காக நல்வாழ்விக்காக அரசியல் லட்சியப் போராட்டம் முன்னெடுக்கப்பட வேண்டும். இதோடு அரசு ஊழியர்களும் ஆசிரியர்களும் தங்கள் நல்வாழ்வை நோக்கிய போராட்டத்தையும் இணைத்துக் கொள்ள வேண்டும்.

படித்தவர்கள், அறிவுஜீவிகள், தொழிலாளர்கள் தம் மக்களுக்கு செய்ய வேண்டிய கடமையை முதலில் செய்யட்டும்.

இதை மறந்தவர்கள் மக்களின் முன்னணிப் படையினரும் அல்ல, இவர்கள் நடத்துவது மக்கள் போராட்டமுமல்ல.

அரசு ஊழியர் ஆசிரியர் போராட்டத்தின் நியாயம் எமக்குப் புரியும் போதே ஒட்டு மொத்த சமுதாயத்தின் நியாயத்தையும் வலியுறுத்துவது எமது கடமை மட்டுமல்ல, உரிமையும் கூட. எம் காலத்தின் துயரத்தை எடுத்துரைப்பது தவறாகாது அல்லவா?

மாணவர்கள் படிப்பை இடைநிறுத்தியும், ஆசிரியர்கள் அரசு அலுவலர்கள் பதவியைத் துறந்தும் மக்களுக்கான ஒரு மகத்தானப் போராட்டத்தில் பங்கேற்கும் காலம் மீண்டும் வராமல் போய்விடுமா என்ன? □

நம்மை ஆளத்தகுந்தவர் சினிமா நடிகர் தானா?

மக்கள் தலைவர்கள் எப்படி உருவானார்கள்? பூர்ஷ்வா அரசியலில் கூட மக்கள் தலைவர்கள் (Mass Leaders) தாங்கள் சார்ந்த அரசியல் கட்சி முன்னெடுக்கும் போராட்டங்கள் மூலமாக தங்கள் கட்சியின் தலைவராகி, பின் மக்களுக்கு அறிமுகமாகி மக்கள் தலைவராக உயர்ந்தார்கள்.

காந்தியடிகள் தென்னாப்பிரிக்காவில் போராட்ட வாழ்க்கையைத் தொடங்கி, இந்தியா விற்குத் திரும்பி காங்கிரஸ் கட்சியில் பங்கேற்று தொடர்ந்து போராட்ட நிலைகளில் முன்னின்று; தன் வழியில் மக்களிடம் சென்று மக்கள் தலைவராக மாற பிடித்த காலம் மிகவும் அதிகம். இவ்வாறுதான் ஜவஹர்லால்நேரு, நேத்தாஜி, அண்ணா, கருணாநிதி முதலியோர் தலைவர்களாக மாறினார்கள். இவர்களுக்கு என்று ஒரு போராட்ட வரலாறும் அதன்மூலம் மக்கள் தொடர்பும் இருந்தது.

தமிழ் நாட்டில் எம். ஜி. ஆர் அவர்கள் அரசியல் கட்சித் தொடங்கியதும் மக்கள் தலைவராக மாறியதும் ஆட்சியைப் பிடித்ததும் வேறு வழிமுறையாகும்.

மக்கள் தொடர்பு சாதனமான சினிமா எனும் விஞ்ஞான சாதனம் மூலம் (சினிமா நடிகராக இருந்த காரணத்தால்) எம்.ஜி.ஆர். மக்களிடம் கொண்டு செல்லப்பட்டார். சினிமா எனும் அதிசயம் அறியாமையில் வாழ்ந்த மக்களிடம் எம். ஜி. ஆர் எனும் மனிதனை வாழ வைக்க வந்த தெய்வமாக மாற்றியது.

சினிமா எனும் மக்கள் தொடர்பு சாதனத்தின் மூலம் மக்கள் மனங்களில் பதிந்த எம்.ஜி.ஆர், தி. மு. க விலிருந்து விலகி அ. இ. அ. தி. மு. க. தொடங்கி ஆட்சியைப் பிடித்தார்.

எம். ஜி. ஆர் வழியில் என். டி. ராமராவ் வந்தார். இந்திரா காங்கிரசும் அமிதாப்பச்சன்

தீபா போன்றோரை சினிமாவினால் தேர்ந்தெடுத்தது.

சினிமாவைவிட இப்போது டி. வி. ஒவ்வொரு வீட்டிலும் குழைந்து விட்டதால் அரசும் ஆட்சியிலிருப்பவர்களும் டி. வி. மூலமாக ஒவ்வொரு வீட்டிற்கும் வருகிறார்கள். சிரிக்கிறார்கள். வாக்குறுதிகள் வழங்குகிறார்கள். திறப்பு விழாக்கள் நடத்துகிறார்கள்.

பிரதமர் ராஜீவ் காந்தி கூட எங்கே போராடினார், எந்தச் சாதனையைப் புரிந்தார்? டி. வி. புகழ் பிரதமராக இருப்பதன்றி வேறென்ன?

தமிழ்நாட்டில் எம். ஜி. ஆருக்குப் பிறகு செல்வி ஜெயலலிதா சினிமா மூலம் பிரபலமடைந்தவர். அதனால் தன்னை தலைவராக கருதிக் கொண்டிருக்கிற விபத்துக்காளாகி விட்டார். அரசியல் கட்சிக்குத் தலைவராகவும் ஆட்சியைப் பிடிக்கும் தகுதிக்கும் போராடிக் கொண்டிருக்கிறார்.

மக்களுக்காகப் பாடுபடுவது என்பது போய், தங்களுக்காக, தலைமைப் பதவிக்காகப் போராடுவது என்பதுதான் நம் தலைவர்களின் சாதனையாகி விட்டது.

எளிதில் உணர்ச்சி வசப்படக் கூடியவரும், ஆத்திரக்காரரும், வார்த்தைகளை அளந்து பேசத் தெரியாதவரும், எல்லாம் நானே என்ற இயல்புடையவருமான ஜெயலலிதாவால் அரசியல் கட்சியைத் தொடர்ந்து நடத்த முடியுமா என்ற கேள்வி பிறக்கத் தொடங்கி விட்டது.

விபத்துக்களின் விளைநிலமாகிப் போன தமிழகமும் மேலும் ஒரு விபத்தாக செல்வி ஜெயலலிதாவை முதல்வராகத் தேர்ந்தெடுக்குமேயானால் உணர்ச்சி வசப்பட்டக் கோபக்கார 'சர்வாதிகாரியை'த் தேர்ந்தெடுக்கிறோம் என்றுதான் பொருள்.

மக்கள் தொடர்பு சாதனத்தின் மூலம் மட்டுமே 'பிரபலமானவர்களைத் தலைவர்களாக மாற்றுகிற புதிய சகாப்தத்தில் இந்தியா பீடை நடைபோடுகிறது. □

அடுத்த இதழில்

- ஈழத்தில் சமீபத்தில் வெளிவந்த புது நூல்களின் அறிமுகம்
- ரோகாந்த் எழுதிய 'சிக்கிமுக்கிக்கல்' சிறுகதை
- எம். ஏ. நுஃமான், வ. ஐ. ச. ஜெயபாலன் ஆகியோர் எழுதிய கவிதைகள்
- சீனத்தமிழறிஞர் சாங்-சி-லின் பேட்டி.

பிழை-திருத்தம்

சென்ற பாலம் (ஜூன் - 1988) இதழில் வந்த 'அம்சா ஆலவியின் கற்பனை வகைப்பட்ட பொய்யான இந்தப் புனைசுருட்டு' என்ற கட்டுரையில் (பக்கம் 8-ல்) உள்ள ஒரு பிழையின் திருத்தம் - கீழ்வருமாறு வாசிக்கவும்:

“பாட்டாளி வாக்க விரோதியாய் நேரெதிர்ப்பு நிலையில் நெப்போலியன் வைக்கப்பட்டு விட்டதால் அவனுடைய அரசின் சுயேச்சைத்தன்மை அழிந்து போய்விடவில்லை. இந்நிலையிலும்...”

மஹ்முத் தர்விஷ்

நம்பிக்கை

இன்னும் உன் தட்டில்
சில தேன்துளிகள்
எஞ்சியுள்ளது.

மொய்க்க வரும் ஈக்களை
விரட்டு.
தேனைக் காத்துக்கொள்.

இன்னும் உன் வீட்டில்
ஒரு பாய்
மிஞ்சியுள்ளது;
குழந்தை சுகமாய்
தூயில் கொள்ள...

கதவை மூடு
வாசலிலேயே
காற்றை நிறுத்து.
அது
கொடும் குளிர்காற்று.

உன் குழந்தை
இளந்தளிர்;
குளிர் தாளாது.

தீ மூட்ட
இன்னும் சில விறகுகள்
உள்ளன.

அருந்த
சூடான காபி
வைத்திருக்கிறாய்.

இருளில் ஒளித்துணையாய்
ஒரு சிறு விளக்கும்
உன் வசம் உள்ளது.

மஹ்முத் தர்விஷ்-இஸ்ரேலிய ஆக்கிரமிப்
பின் எல்லா கொடிய குழல்களிலும் வளர்ந்த
பாலஸ்தீன கவிஞர். இவர் 1970-ல் புதுடில்லி
யில் நடந்த நான்காம் ஆப்பிரிக்க-ஆசிய எழுத்
தாளர்கள் மாநாட்டில் கலந்து கொண்டு
'தாமரைப்' பரிசுப் (Lotus award) பெற்றவர்.
'எதிர்ப்பிலக்கியத்தில்' தனிச்சிறப்பான இடம்
வகிப்பவர். அவரது இரு கவிதைகளை
ஆங்கிலம் வழி—தமிழில் தருகிறோம்.

கோபம்

பசிப்பிசாசுகள் சூழ
வனாந்திர நரகம் வழி
நடக்கும்
நம் வாழ்வு.

சொந்த நிலத்திலேயே
அந்நியமானது
நம் இருப்பு.

எரிச்சல் பற்றும்
கைகளை உதறுகிறேன்.
கோபம்
என் கைகளில்.

கோபம்
என் சொற்களில்.
இன்னிசைப் பாடலை
என்னிடம்
எதிர்பார்க்காதீர்கள்.

என் நரம்புகளில்
பாயும் இரத்தம்
கோபத்தின் சாறு.

ராட்சச வனாந்திரத்தில்
பூக்கள்
பூத்தெழுகின்றன.

மண்ணில்
வான் மேகங்களில்
இடிகள் அதிர நான்
செல்கிறேன்.

கோபமாய்
எழுந்தவன் நான்
என்பதைச் சொல்லும்
என் காலடிகள்.

இன்றின் வாழ்வு
இப்படி நிறைகிறது—
இன்று இது போதும்.

நாளை
புரட்சி வரும்.

□ தமிழில் : சமந்தா □

நெல்சன் மாண்டெலா

தியாகு

உலகின் பல்வேறு நகரங்கள் அவருக்குச் சிறப்புக் குடியுரிமை வழங்கியுள்ளன. ஆனால் அவரது தாய்நாட்டில் எந்த உரிமையும் அவருக்குச் சொந்தமல்ல.

உலகெங்கும் எத்தனையோ தெருக்களுக்கு அவரது பெயரைச் சூட்டியிருக்கிறார்கள். ஆனால் அவர் சுதந்திர மனிதராய் தெருவில் நடந்து கால் நூற்றாண்டு ஆகிறது.

ஆம். தென் ஆப்பிரிக்க மக்களின் அன்புத் தலைவர் நெல்சன் மாண்டெலா 25 ஆண்டுகளாய்ச் சிறையில் இருக்கிறார். தென் ஆப்பிரிக்க வெள்ளை இனவெறி அரசு அவரை இவ்வளவு நீண்டகாலம் சிறையில் அடைத்து வைத்து புரிந்துள்ள சாதனை இதுதான். நெல்சன் மாண்டெலா என்பது தென் ஆப்பிரிக்க மக்களது தேசிய விடுதலைப் போராட்டத்தின் மறு பெயராகி விட்டது. அந்த நடமாடும் இதிகாசத்தின் ஏடுகள் சிலவற்றைப் புரட்டிப் பார்ப்போம்.

“இதந்தரு
மனையின் நீங்கி
இடர்மிகு
சிறைப்பட்டாலும்
பதந்திரு
இரண்டும் மாறி
பழிமிகுத்
தழிவுற்றாலும்
விதந்தரு
கோடி இன்னல்
விளைந்தெனை
அழித்திட்டாலும்
சுதந்திரதேவி!
நின்னைத்
தொழுதிடல்
மறக்கி லேனே”

—பாரதியார்

அணுத்துகள் ஒன்றுக்கு அவரது பெயரைச் சூட்டியிருக்கிறார்கள். ஆனால் அவர் அணுபௌதிக விஞ்ஞானி அல்ல.

வெள்ளையரின் தலைநாடாம்-பிரிட்டனின் தலைநகர் இலண்டனில் அவருக்குச் சிலை வைத்திருக்கிறார்கள். ஆனால் அவர் வெள்ளையர் அல்ல—கறுப்பர்; வெள்ளை நிற வெறிக்குப் பரமவாசி.

ஏராளமான பல்கலைக் கழங்கள் அவருக்குச் சிறப்புப் பட்டங்கள் வழங்கி தம்மைச் சிறப்பித்துக் கொண்டுள்ளன. ஆனால் அவர் “போராட்டமே எனது வாழ்க்கை” என்று பறைசாற்றி, விடுதலைப் போர் வீரர் என்ற நிகரிலாப் பட்டத்தைத் தமதாக்கிக் கொண்டவர்.

உலகின் பல்வேறு நகரங்கள் அவருக்குச் சிறப்புக் குடியுரிமை வழங்கியுள்ளன. ஆனால் அவரது தாய் நாட்டில் எந்த உரிமையும் அவருக்குச் சொந்தமல்ல.

உலகெங்கும் எத்தனையோ தெருக்களுக்கு அவரது பெயரைச் சூட்டியிருக்கிறார்கள். ஆனால் அவர் சுதந்திரமனிதராய்த் தெருவில் நடந்து கால் நூற்றாண்டு ஆகிறது.

ஆம். தென் ஆப்பிரிக்க மக்களின் அன்புத் தலைவர் நெல்சன் மாண்டெலா 25 ஆண்டுகளாய்ச் சிறையில் இருக்கிறார். தென் ஆப்பிரிக்க வெள்ளை இன வெறி அரசு

அவரை இவ்வளவு நீண்டகாலம் சிறையில் அடைத்து வைத்து புரிந்துள்ள சாதனை இதுதான். நெல்சன் மாண்டெலா என்பது தென் ஆப்பிரிக்க மக்களது தேசியவிடுதலைப் போராட்டத்தின் மறு பெயராகி விட்டது. அந்த நடமாடும் இதிகாசத்தின் ஏடுகள் சிலவற்றைப் புரட்டிப் பார்ப்போம்.

“ சிறுவனாய்
இருந்தபோது”

நெல்சன் மாண்டெலா 1918 ஜூலை 18 ஆம் நாள் தென் ஆப்பிரிக்காவின் டிரான்ஸ்கி பகுதியில் தெம்பூ பழங்குடியினரின் அரச குடும்பத்தில் பிறந்தார்.

தமது இளம்பிராயம் குறித்து மாண்டெலா பிற்காலத்தில் குற்றவாளிக் கூண்டில் நின்று சொன்னார்: “டிரான்ஸ்கியில் சிறுவனாயிருந்த போது, எங்கள் குலத்துப் பெரியவர்கள் சொன்ன பழங்காலக் கதைகளைக் கேட்டேன். தந்தையர் நாட்டைக் காத்திட வேண்டி எமது மூதாதையர் புரிந்த போர்களின் கதைகளையும் அவர்கள் எனக்குச் சொன்னார்கள். வாழ்க்கை எனக்களிக்கக் கூடிய செல்வங்களில் ஒன்றாய், எனது மக்களுக்கு சேவை செய்யும் வாய்ப்பு கிடைக்கும், விடுதலைப் போராட்டங்களில் எனது எளிய பங்கினைச் செலுத்துவேன் என்று அப்போது நம்பினேன், அவ்வாறே குளுரைத்தேன்.”

இளைஞர் கழகம்

1941 இல் மாண்டெலா டிரான்ஸ்கி யிலிருந்து ஜோகனஸ்பர்க் நகருக்கு வந்தார். அங்கேதான் தமது பிற்காலத் தோழர்களில் பலரையும் முதன் முதலாய் சந்தித்தார். அவர்களில் முக்கியமானவர்கள் வால்டர் சிசுலு, ஆலிவர் டாம்போ ஆகியோர். மாண்டெலாவோடு கூட ஆயுள் சிறைத் தண்டனை விதிக்கப்பெற்ற சிசுலு இன்றும் சிறையிலிருக்கிறார். டாம்போ ஆப்பிரிக்க தேசியக் காங்கிரசின் தலைவராய் இருக்கிறார்.

வால்டர் சிசுலுதான் மாண்டெலாவுக்கு ஆப்பிரிக்க தேசியக் காங்கிரசை அறிமுகப்படுத்தினார். ஆப்பிரிக்க மக்களை ஒன்றுபடுத்தும் வகையில் 1912 இல் பிறந்த அமைப்பு ஆப்பிரிக்க தேசியக் காங்கிரஸ்.

மாண்டெலா, டாம்போ, சிசுலு முதலானோர் சேர்ந்து 1944 இல் “இளைஞர் கழகம்” என்ற

அமைப்பை உருவாக்கினார்கள். தூதுக்குழுக்கள், விண்ணப்பங்கள், ஆட்சேபக் கூட்டங்கள் என்ற வரம்புக்குட்பட்ட முறையில் செயல்பட்டு வந்த ஆப்பிரிக்க தேசிய காங்கிரசுக்கு விறுப்பூட்டி அதனை போர்க்குணம் வாய்ந்த மக்கள் போராட்ட அமைப்பாக மாற்றுவதே இளைஞர் கழகத்தின் நோக்கம்.

தென் ஆப்பிரிக்க வெள்ளையர்களில் இரு பிரிவினர் உண்டு. முதன் முதலாய் 17 ஆம் நூற்றாண்டில் தென் ஆப்பிரிக்காவில் குடியேறிய டச்சுக்காரர்கள் (ஹாலந்து நாட்டவர்) சிறு அளவில் வந்து சேர்ந்த ஜெர்மானியர்கள் பிரெஞ்சுக்காரர்கள்— இவர்கள் தம்மை “பூவர்கள்” (விவசாயிகள்) என்று அழைத்துக் கொண்டார்கள். இவர்களது மொழி “ஆப்பிரிக்கான்ஸ்” எனப்படுகிறது; எனவே இவர்களுக்கு “ஆப்பிரிக்கானியர்” என்ற பெயரும் உண்டு. இரண்டாவது பிரிவினர் பிரித்தானிய வெள்ளையர்கள் ஆவர். இந்த இரு பிரிவினருக்கிடையே ஆதிக்கப் போட்டி காரணமாய் 1899-1902 இல் நடைபெற்ற போர்தான் பூவர்போர் எனப்படுவது. பிறகு இவர்களிடையே சமரசம் ஏற்பட்டு, 1910 இல் தென் ஆப்பிரிக்க ஒன்றியம் அமைக்கப்பட்டது.

பூவர்களின் இனவெறிக்கட்சியான “தேசியக் கட்சி” 1948 இல் ஆட்சிக்கு வந்தது. நிற வேற்றுமையை நிரந்தரப்படுத்தும் “இன ஒதுக்கல்” (Apartheid) ஏற்பாட்டை இக்கட்சி தீவிரமாக அம்பலப்படுத்த முற்பட்டது.

குழுப் பகுதிகள் சட்டம் என்பதன்படி ஆப்பிரிக்கர்கள் அவர்கள் காலங்காலமாய் வசித்த இடங்களிலிருந்து பலவந்தமாய் வெளியேற்றப்பட்டார்கள். நகரப் பகுதிகள்

“அரசாங்க வன்முறையால் அதற்கெதிரான வன்முறையைத்தான் வளர்க்க முடியும். இறுதியில், அரசாங்கத்துக்கு நல்ல புத்தி வராமல் போனால், அரசாங்கத்துக்கும் எனது மக்களுக்கும் இடையிலான பூசல் வன்முறை வழியில் தீர்க்கப்படும்.

—மாண்டெலா, 1962ஆம் வருட வழக்கு விசாரணையின் போது நீதிமன்றத்தில் கூறியது.

சட்டம் என்பதன்படி ஆப்பிரிக்கர்களின் நடமாட்டச் சுதந்திரம் கட்டுப்படுத்தப்பட்டது. தொழிற் கூடங்களில் தேர்ச்சிப் பணிகள் யாவும் வெள்ளையரின் ஏகபோகம் ஆக்கப்பட்டன. “பண்டு கல்வி” (Bantu Education) என்ற பெயரால் ஆப்பிரிக்க மாணவர்கள் மீது மட்டரகமான கல்வி சுமத்தப்பட்டது.

மாண்டெலாவும் மற்றவர்களும் தேசியக் கட்சி அரசாங்கத்தை எதிர்த்து இளைஞர் கழகத்தின் வாயிலாக மக்களை அணி திரட்டினார்கள். 1952 இல் சட்டமறுப்பு இயக்கம் நடத்தப்பட்டது. தொண்டர் படைத்தலை வராக மாண்டெலா செயல்பட்டார். இந்தியர்களும், கலப்பினத்தவர்களும், சில வெள்ளையர்களும் கூட இந்த இயக்கத்தில் கலந்து கொண்டு கைதானார்கள். சுமார் 8,500 பேர் சிறைப்பட்டனர். அரசு கடுமையான அடக்குமுறையை ஏவியது. கூட்டங்களில் கலந்து கொள்ளக் கூடாது என்று மாண்டெலாவுக்குத் தடைவிதித்தது. ஜோகனஸ்பர்க்கை விட்டு வெளியேறக் கூடாது என்று உத்தரவிட்டது.

சிசுலு கொடுத்த ஊக்கத்தால் மாண்டெலா வழக்கறிஞராகத் தகுதி பெற்றார். டாம்போ தமது ஆசிரியப் பணியைக் கைவிட்டு, மாண்டெலாவுடன் சேர்ந்து சட்டத் தொழிலில் ஈடுபட்டார். நண்பர்கள் இருவரும் மக்களின் துயரை சட்டவழியில் தணித்திட இயன்ற தனைத்தும் செய்தனர்.

“உதும் பல்லுமாய்”

தென் ஆப்பிரிக்க தேசிய விடுதலைப் போராட்ட வரலாற்றில் இளைஞர் கழகம் வகித்த பங்கு புரட்சிகரமான ஒன்று. ஏனென்றால் சீர்திருத்தவாத அமைப்பாய் இருந்த ஆப்பிரிக்க தேசியக் காங்கிரசை புரட்சிகர ஜனநாயக அமைப்பாக மாற்றி, புதிய நிலைமைகளை எதிர்நோக்க அதனை ஆயத்தப்படுத்தியது பிரதானமாய் இளைஞர் கழகம் தான்.

ஆனால் இந்த இளைஞர் கழகத்தின் நிலை பாட்டில் சுருதி பேதமாய் அமைந்தது அதன்

கம்யூனிச எதிர்ப்பு தான். ஆப்பிரிக்க தேசியக் காங்கிரசை விட்டு கம்யூனிஸ்டுகளை வெளியேற்ற வேண்டும் என்று ஒருகூட்டத்தில் இளைஞர் கழகம் வற்புறுத்தியது. ஆனால் இந்தக் கோரிக்கை உறுதியாய் நிராகரிக்கப்பட்டது. அன்று இந்தக் கோரிக்கையை முன்

வைத்த அதே இளைஞர் கழகத்தலைவர்கள்—டாம்போ, மாண்டெலா போன்றவர்கள்—பிற்காலத்தில் கம்யூனிஸ்டுகளுடன் தோளோடு தோள்நின்று போராடினார்கள். இன்று ஆப்பிரிக்க தேசியக் காங்கிரசும் தென் ஆப்பிரிக்க கம்யூனிஸ்டுக் கட்சியும்—சீனர்கள் சொல்வது போல்—“உதும் பல்லுமாய்” ஒன்றுபட்டுச் செயல்படுகின்றன. சுதந்திர சாசனம்

1955 ஜூன் 26 ஆம் நாள் கிளிப்டவுனில் மக்கள் காங்கிரஸ் கூடியது. இந்த மாநாடு கூடுவதற்கு முன்னின்று உழைத்தவர் மாண்டெலா. ஆனால் அவர் உட்பட முக்கியத்தலைவர்கள் பலரும் மாநாட்டில் கலந்து கொள்ள விடாமல் அரசு தடை விதித்தது. 3,000 பேர் கூடி “சுதந்திர சாசனம்” என்கிற வரலாற்றுச் சிறப்பு வாய்ந்த பிரகடனத்தை இயற்றினார்கள். தென் ஆப்பிரிக்காவின் தேசிய விடுதலைக்காகப் போராடும் சக்திகள், அமைப்புகள் யாவற்றுக்கும் பொதுவான வழிகாட்டியாய்த்திகழ்வது இந்த சுதந்திரச் சாசனம் தான். “தென் ஆப்பிரிக்கா அதில் வாழ்கிற எல்லாருக்கும் சொந்தம் கறுப்பருக்கும் வெள்ளையருக்கும் சொந்தம்” என்று தொடங்கி விடுதலை பெற்ற தென் ஆப்பிரிக்காவின் வேலைத்திட்டமாய் விளங்குகிறது இந்த சாசனம்.

1956 டிசம்பரில் மாண்டெலா உட்பட 156 பேர் கைது செய்யப்பட்டனர். சுதந்திர சாசனத்தை இயற்றியது அரசுத் துரோகம் என்று குற்றஞ்சாட்டப்பட்டது. விடுதலை இயக்கம் என்பதெல்லாம் சர்வதேச கம்யூனிஸ்டு சதிமுயற்சியின் பகுதியே என்றது அரசு. வழக்கு 4½ வருடகாலம் நடைபெற்றது. மாண்டெலாவும் அவரது தோழர்களும் பிணைவிடுதலை பெற்று வெளியே வந்து வழக்கை சந்தித்தார்கள். முடிவில் விடுதலையும் பெற்றார்கள்.

“எனது காலம் திரும்பி வருமானால், இதுவரை செய்ததையே மீண்டும் செய்வேன். தன்னை மனிதன் என்று அழைத்துக் கொள்கிற எவனும் அப்படித்தான் செய்வான்.”

—மாண்டெலா, 1962ஆம் வருட வழக்கு விசாரணையின் போது நீதிமன்றத்தில் கூறியது.

திருமணம்

இந்த வழக்கு நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்தபோதுதான் மாண்டெலாவுக்கு வின்னியுடன் பழக்கம் ஏற்பட்டது. 1958 இல் அவர்கள் திருமணம் செய்து கொண்டார்கள். மாண்டெலாவை மணந்து கொண்டது பற்றி வின்னி பிற்காலத்தில் சொன்னார்

“அவரை மணந்து கொண்ட போதே எனக்குத் தெரியும்—எனது மக்களின் போராட்டத்தை அவர்களின் விடுதலையை மணந்து கொள்கிறேன்” என்று.

மாண்டெலாவுக்கு இது இரண்டாவது திருமணம். முதல் மனைவி எவிலின் மூலமாய் 3 குழந்தைகள் பிறந்தன. 1954 அல்லது 55 இல் அவர்களது உறவு முறிந்துவிட்டது.

வின்னி மாண்டெலா இரு பெண் குழந்தைகளைப் பெற்றார்—ஸிஎன்சி, ஸினானி.

மாண்டெலாவை ஒதுக்கி விட்டுப் பார்த்தாலும், வின்னிக்கு தென் ஆப்பிரிக்க விடுதலைப் போராட்ட வரலாற்றில் சிறப்பிடம் வழங்கியாக வேண்டும். கடந்த 25 ஆண்டுகளில், சிறைப்படுத்தலும் தடைப்படுத்தலும் இல்லாமல், வதைகளும் வழக்குகளும் இல்லாமல் அவர் கழித்துள்ள காலம் மொத்தத்தில் பத்தே மாதங்கள்தான். தனிமைச் சிறை, போலீஸ் “விசாரணைகள்”, தடை, குழந்தைகளுக்கும், நண்பர்களுக்கும் ஓயாத தொல்லை அநேகக் கொலை முயற்சிகள், வீட்டுக்குள் தீக்குண்டு வீச்சு; 1976 இல் சோவெட்டோ எழுச்சிக்குப் பிறகு பிராண்ட்ஸ்போர்ட்டுக்கு நாடு கடத்தல், ஓயாத கண்காணிப்பு—வின்னியின் விடுதலை வேட்கைக்கு ஆதிக்க சக்திகள் அளித்து வரும் பரிசுகள் இவை.

வின்னி மாண்டெலா விடுதலைப் போர் வீராங்கனையாகக் களத்தில் நிற்கிறார் என்பது மட்டுமல்ல, வெள்ளை நிறவெறி அரசு வழங்க முன்வரும் விடுதலையை—நிபந்தனைகளோடு கூடிய விடுதலையை—ஏற்க மறுக்கும் தமது கணவரின் உறுதியான நிலையையும் திடமாய் தெளிவாய் ஆதரித்து வருகிறார்.

தேசத்தின் ஈட்டி

1960 மார்ச்சில், ஷர்ப்வில் என்ற இடத்தில் கடவுச்சட்டங்களை (Pass Laws) எதிர்த்து

அமைதியான முறையில் ஆர்ப்பாட்டம் செய்த ஆப்பிரிக்கர்கள் மீது இன ஒதுக்கல் அரசு அடக்கு முறையை ஏவியது. ஆண்களும், பெண்களும், குழந்தைகளும் 69 பேர் சுட்டுக் கொல்லப்பட்டார்கள்.

இன ஒதுக்கல் ஆட்சி 1961 மே 31 இல் தென் ஆப்பிரிக்காவைக் குடியரசாக அறிவிக்க விருந்தது. அதற்கு முன்னதாக அனைத்து மக்களின் பிரதிநிதிகளும் கலந்து கொள்ளும் படியான தேசிய மாமன்றம் ஒன்றைக் கூட்டு மாறு ஆப்பிரிக்க தேசியக் காங்கிரஸ் கோரியது. வெள்ளைக் குடியரசை எதிர்த்து பீட்டர்மாரிட்ஸ்பர்க்கில் நடைபெற்ற ஆப்பிரிக்கர் மாநாட்டில் 1,400 பிரதிநிதிகள் கலந்து கொண்டார்கள். மாநாட்டு அரசங்கில் திடுமெனக் காட்சி தந்து எழுச்சியுரை ஆற்றினார் மாண்டெலா. தேசிய மாமன்றம் கூட்ட வேண்டும் என்ற கோரிக்கையை அரசு ஏற்காவிட்டால், பொது வேலை நிறுத்தம் செய்வதென்று தீர்மானிக்கப்பட்டது.

செயல் வீரர்களைப் பிடித்து சிறையில் தள்ள ஆணை பிறப்பித்தது அரசு. தலை மறைவானார் மாண்டெலா. 1961 மே 29 இல் கறுப்புத் தொழிலாளர்கள் நாடளாவிய முறையில் வேலை நிறுத்தம் செய்தார்கள். கொடிய அடக்குமுறையையும் மீறி வேலை நிறுத்தம் வெற்றி பெற்றது.

ஷார்ப்வில் நிகழ்ச்சியும், அதையொட்டி ஆப்பிரிக்க தேசியக் காங்கிரஸ் தடை செய்யப்பட்டதும், அமைதி வழி எதிர்ப்பு வடிவங்களைக்கூட சகித்துக் கொள்ளாத அரசின் போக்கும் ஆயுதப்போராட்டம் துவக்கவேண்டிய கட்டம் வந்து விட்டதென்பதை உணர்த்தின.

1961 டிசம்பரில் பல்வேறு அரசு நிறுவனங்களிலும் நாசவேலைகள் நடந்தன. ஆயுதப்போராட்டத்தை நடத்துவதற்கான மக்கள் படை அமைக்கப்பட்டு விட்ட செய்தியை வேட்டோசைகள் அறிவித்தன. “தேசத்தின் ஈட்டி” என்பது அப்படையின் பெயர். நெல்சன் மாண்டெலா தான் அப்படையின் தளபதி—அன்று முதல் இன்று வரை யார் குற்றவாளி?

1962 ஆரம்பத்தில் நாட்டை விட்டு இரகசியமாய் வெளியேறிச் சென்ற மாண்டெலா

“அரசு எங்களோடு பேசுவதற்கோ, நாங்கள் கூறுவதைக் கேட்பதற்கோ முன்வரவில்லை; மாறாக, எங்களை ஆபத்தான முரட்டுப் புரட்சிக்காரர்களாகவும், ஒழுங்கைக் குலைத்து கலகம் செய்யத் துடிக்கிறவர்களாகவுமே காட்ட முயன்றது”.

அடிஸ் அபாபாவில் சர்வ ஆப்பிரிக்க மாநாட்டில் உரை நிகழ்த்தினார். பல ஆப்பிரிக்க நாடுகளுக்கும் சென்று தென் ஆப்பிரிக்க மக்களின் விடுதலைப் போராட்டத்துக்கு ஆதரவு திரட்டினார். இலண்டன் சென்று தொழிற்கட்சி,

லிபரல் கட்சித் தலைவர்களோடு பேசினார். அல்ஜிரியாவில் இராணுவப் பயிற்சி பெற்றார். எல்லாப் பணிகளையும் முடித்துக்கொண்டு இரகசியமாய் நாடு திரும்பினார்.

1962 ஆகஸ்டு 5 ஆம் நாள் மாண்டெலா எதிரியிடம் சிக்கினார். 1961 மே மாதம் வேலை நிறுத்தம் செய்யத் தூண்டியது, சட்டவிரோத முறையில் நாட்டை விட்டு வெளியேறியது ஆகிய இரு குற்றச் சாட்டுகளின் பேரில் அவர் மீது வழக்கு தொடுத்தார்கள். மாண்டெலா தமது வழக்கைத் தாமே நடத்தினார். தம் மீதான வழக்கை அரசின் மீதும் வெள்ளை நிற வெறியர்கள் மீதுமான வழக்காய் மாற்றினார். குற்றஞ்சாட்டியவர்களே உண்மைக் குற்றவாளிகள் என்பதைக் குற்றவாளிக் கூண்டில் நின்று உலகுக்கு நிரூபித்துக் காட்டினார்.

முடிவில், மாண்டெலாவுக்கு 5 வருடக் கடின உழைப்பு—சிறைத்தண்டனை விதிக்கப்பட்டது. அப்போது அவர் குளுரைத்தார்: “விடுதலை செய்யப்படும்போது, அநீதிகளை அகற்றுவதற்கான போராட்டத்தைத் தொடர்வேன்; அநீதிகள் பூண்டோடு ஒழியும் வரை தொடர்ந்து போராடுவேன்”.

ரிவோனியா வழக்கு

தளபதி சிறைப்பட்ட பிறகும் “தேசத்தின் ஈட்டி” இன ஒதுக்கலின் சின்னங்கள் மீது பாய்ந்து கொண்டதான் இருந்தது, அந்நிய முதலீட்டாளர்களை ஊக்கமிழக்கச் செய்யும் நோக்கத்தோடு நாசவேலைகள் தொடர்ந்தன. இந்த நோக்கம் நிறைவேற வில்லை என்றாலும், அரசு பீதியுற்றது. பிற்போக்கு அரசுகள் பீதியுறும் போது என்ன செய்யுமோ அதைச் செய்தது—கொடிய அடக்குமுறையை ஏவியது. நீதித்துறை அமைச்சராய் இருந்த வோர்ஸ்டர் “90 நாள் சட்டத்தை” இயற்றினார். இச்சட்டத்தின்படி கைது செய்யப்படுகிற எவரையும் குற்றச்சாட்டு இல்லாமலும், யாருக்கும் தெரியாமலும் தனிமைச் சிறையில் 90 நாள் அடைத்து வைத்து விசாரிக்க

போலீசுக்கு அதிகார மளிக்கப்பட்டது. பதில் அவர்களுக்கு "திருப்தி" தரும் வரை "விசாரணை" தொடர்ந்து நடக்கும். ஆயிரக் கணக்கானவர்கள் கைது செய்யப்பட்டு கொடிய சித்திரவதைக்கு ஆளானார்கள்.

1963 ஜூலை 12 ஆம் நாள் வால்டர் சிசுலு உட்பட எழுவர் ஜோகன்ஸ்பர்க் அருகே ரிவோனியாவில் பிடிபட்டனர். 1963 அக்டோபர் 9 ஆம் நாள், பிரிட்டோரியாவில்

"ரிவோனியா வழக்கு" விசாரணை தொடங்கியது. முதல் "எதிரி" நெல்சன் மாண்டெலா, சிசுலு, கோவன் எம்பெக்கி (தென் ஆப்பிரிக்க கம்யூனிஸ்ட் கட்சித் தலைவர்களில் ஒருவர்), டென்னிஸ் கோல்டுபெர்க், அகமது கத்தார்தா (தென் ஆப்பிரிக்க இந்தியக் காங்கிரஸ் தலைவர்களில் ஒருவர்) உட்பட மொத்தம் 8 பேர் குற்றவாளிக் கூண்டில் நிறுத்தப்பட்டிருந்தனர்.

அரசைக் கவிழ்க்க சதி செய்ததாகவும், அரசின் மீது போர் தொடுத்ததாகவும், அந்நியப் படையெடுப்பு நடைபெறச் செய்வதற்குத் திட்டமிட்டதாகவும் குற்றச்சாட்டு.

"குற்றவாளியா? இல்லையா?"

"குற்றவாளிக் கூண்டில் நிற்கவேண்டியது அரசே தவிர நானல்ல. நான் குற்றமற்றவன்"...மாண்டெலாவின் பதிலே திரும்பத்திரும்ப எதிரொலித்தது; நீதிமன்றக் கூடத்தில் மட்டுமல்ல, மக்கள் மன்றத்திலும், ஐ. நா. மன்றத்திலும் கூட எதிரொலித்தது.

ரிவோனியா வழக்கில் குற்றஞ் சாட்டப்பட்டவர்களை விடுதலை செய்யுமாறும், தென் ஆப்பிரிக்க அரசியல் கைதிகள் அனைவரையும் விடுதலை செய்யுமாறும் ஐக்கிய நாடுகள் அமைப்பின் பொதுச்சபை தீர்மானம் இயற்றியது. 106 நாடுகள் ஏகமனதாய் வாக்களித்தன.

1964 ஏப்ரல் 23 ஆம் நாள், திங்கட்கிழமை நிரம்பி வழிந்தது நீதிமன்றம். "எதிரிகள்" தரப்பின் தலைமை வழக்கறிஞர் பிராம் ஃபிஷர்

"தென் ஆப்பிரிக்காவில் நடைபெறும் போராட்டம் அந்நியர்கள் அல்லது கம்யூனிஸ்டுகளின் தூண்டுதலால் நடைபெறுவதாக அரசு ஏற்படுத்தி வரும் எண்ணம் முற்றிலும் தவறானது. தனி மனிதன் என்ற முறையிலும் எனது மக்களின் தலைவர்களில் ஒருவன் என்ற முறையிலும் நான் என்ன செய்திருந்தாலும் சரி, தென் ஆப்பிரிக்காவில் நான் பெற்ற அனுபவத்தின் காரணத்தாலும், நான் பெருமையாகக் கருதுகிற எனது ஆப்பிரிக்கப் பின்னணியின் காரணத்தாலும் செய்தேனே தவிர, யாரோ வெளிநாட்டார் ஏதோ சொன்னார் என்கிற காரணத்தால் அல்ல."

—மாண்டெலா ரிவோனியா வழக்கு விசாரணையின்போது கூறியது.

(பிற்பாடு வேறொரு வழக்கில் இவருக்கும் ஆயுள் தண்டனை விதிக்கப்பட்டது) எழுந்து நின்று, நெல்சன் மாண்டெலா வாக்கு மூலம் அளிக்க விரும்புவதாக அறிவித்தார்.

மாண்டெலா தமது வாக்குமூலத்தில் அரசின் ஒவ்வொரு குற்றச் சாட்டுக்கும் ஆணித்தரமாக பதிலளித்தார். அவரே வழக்கறிஞர் தான் என்றாலும் சட்டத்தின் இண்டுஇடுக்குகளில் நுழைந்து தப்பு வதற்கு அவர் முயற்சி செய்யவில்லை. வர

லாற்று உண்மைகளின் துணைகொண்டு வாதிட்டாரே தவிர, வார்த்தைகளைப்பற்றிக் கொண்டு வம்பளக்கவில்லை. தென் ஆப்பிரிக்க விடுதலைப் போராட்டம் அந்நியர்களின் தூண்டுதலால் நடப்பது என்றும், கம்யூனிஸ்டுகளின் சதி என்றும் புழுதி வாரித் தூற்றிய அரசின் முகத்தில் கரி பூசினார். ஆப்பிரிக்க தேசியக் காங்கிரசுக்கும் தென் ஆப்பிரிக்க கம்யூனிஸ்டுக் கட்சிக்கும் இடையிலான உறவுக்கு விளக்கமளித்தார்.

முடிவில் மாண்டெலா பறை சாற்றினார்: "எல்லோரும் சம வாய்ப்புகளோடு இணக்கமாய்ச் சேர்ந்து வாழும் ஜனநாயக சுதந்தரசமூகம் என்கிற இலட்சியத்தைப் போற்று கிறேன். இந்த இலட்சியத்துக்காக வாழ்வோம், அதனை அடைவோம் என நம்புகிறேன். ஆயின், தேவைப்படுமானால் இந்த இலட்சியத்திற்காக சாகவும் தயாராய் இருக்கிறேன்".

1964 ஜூனில் தீர்ப்பு வழங்கப்பட்டது—எண்மரில் எழுவர் குற்றவாளிகள் என்று. ஜூன் 12 ஆம் நாள் எழுவருக்கும் 'ஆயுள் சிறைத் தண்டனை விதிக்கப்பட்டது.

டைம்ஸ் (லண்டன்) எழுதியது. "உண்மையான குற்றவாளி அதிகாரத்திலிருக்கும் அரசே என்று வரலாறு தீர்ப்பெழுதும். உலகோர் கருத்து ஏற்கெனவே அவ்வாறு தீர்ப்பெழுதி விட்டது."

ரோபன் தீவுச் சிறை

1964 ஜூனில் மாண்டெலாவும் அவரது தோழர்களும் ஆயுள் சிறைத் தண்டனை அனுப

விப்பதற்காக ரோபன் தீவுக்குக் கொண்டு செல்லப் பட்டார்கள். கேப் டவுனிலிருந்து வடமேற்கே ஏழுமலைத் தொலைவில் கொந்தளிக்கும் கடல் சூழ்ந்த மொட்டைப் பாறை தான் ரோபன் தீவு. அத்தீவில் அமைந்த அதிகப்பட்ச பாதுகாப்புச் சிறையில் மாண்ட

லாவின் கொட்டி இடம்பெற்ற தொகுதி 30 அடி உயரச் சுவரால் சூழப்பட்டிருந்தது. மாண்டெலாவின் கொட்டி சுமார் 7 அடிச் சதுரம்தான். தலைவர்களும் “அறிவாளிகளுமாய்” சுமார் 33 பேர் இத்தொகுதியில் வைக்கப்பட்டிருந்தனர்.

முதல் பத்தாண்டு காலம் மாண்டெலாவும் அவரது தோழர்களும் சுண்ணாம்புச் சுரங்கத்தில் வேலை செய்தார்கள். முக்கிய உணவுப் போளக் கஞ்சிதான். அடி, உதை, அவமதிப்பு எல்லாம் சர்வசாதாரணம். பிற பாடு சாலை போடுதல், கடல் தாவரங்கள் சேகரித்தல் ஆகிய வேலைகளும் அவர்களுக்குத் தரப்பட்டன.

ஆறுமாதத்துக்கு ஒரே ஒரு நேர்காணல் (அரை மணி நேரம் தான்); ஒரே ஒரு கடிதம். நேர்காணலிலும், கடிதத்திலும் சொந்த விஷயங்களும் குடும்ப விஷயங்களும் மட்டும் இடம் பெறலாம். தென் ஆப்பிரிக்காவில் சிறை விதிகள் கடுமையானவை. கைதி கறுப்பராய் இருந்து விட்டால் மிகக் கடுமையானவை. அந்தக் கறுப்பர் விடுதலைப் போராட்ட வீரராய் இருந்து விட்டால் மிகமிகக் கடுமையானவை. மாண்டெலாவுக்கும் அவரது தோழர்களுக்கும் செய்தித்தாள் கூடத் அனுமதிக்கப்படாமலிருந்தது என்றால் பார்த்துக் கொள்ளுங்கள்.

உண்ணாவிரதப் போராட்டங்கள், மெதுவாக வேலை செய்யும் போராட்டங்கள், உலகளாவிய நெருக்குதல், தென் ஆப்பிரிக்க நாடாளுமன்றத்தில் முற்போக்குக் கட்சியின் ஏகப்பிரதிநிதி ஹெலன் சுஸ்மனின் விடாப்பிடியான வலியுறுத்தல், சர்வதேச செஞ்சிலுவைச் சங்கத்தின் தலையீடு—இத்தனைக்கும் பிறகு சில சீர்திருத்தங்கள் பையப்பைய வந்தன. செய்தித்தாள் அனுமதிக்கப்பட்டது; நேர்காணல்—கடிதம் அதிகமாயிற்று (மாதத்துக்கு இரண்டு). கடின உழைப்பு ஒழிந்தது. படிக்கிற வாய்ப்பு வழங்கப்பட்டது. மாண்டெலா உடனே சட்டத்துறையில் பட்டமேற்படிப்பு படிக்கலானார். ஆப்பிரிக்கான்ஸ் (பூவர்-

“ஆப்பிரிக்க தேசியக் காவ்கிரசுக்கும் கம்யூனிஸ்ட் கட்சிக்கும் பொதுக் குறிக்கோள் ஒன்று உண்டு. வெள்ளையர் ஆதிக்கத்தை அகற்றுதல் என்னும் குறிக்கோள். பல பத்தாண்டுகளாய், ஆப்பிரிக்கர்களை மனிதப் பிறவிகளாகவும், சரிநிகரானவர்களாகவும் நடத்தத் தயாராயிருக்கும் ஒரே அரசியல் கட்சி; அரசியல் உரிமைகளையும் சமுதாயத்தில் தமக்குரிய பங்கையும் பெறுவதற்காக ஆப்பிரிக்கர்கள் நடத்தி வரும் போராட்டத்தில் அவர்களோடு சேர்ந்து உழைக்கத் தயாராயிருக்கும் ஒரே அரசியல் கட்சி கம்யூனிஸ்டுக் கட்சிதான்.”

செய்யப்பட்ட போது, சிறையில் அடைக்கப்பட்டபோது சித்திரவதைக்கு ஆளானதாக செய்தி வந்த போது கூட நெல்சன் துவளவே இல்லை. வருங்காலத்தின் மீது அவருக்குள்ள நம்பிக்கை மேலும் மேலும் வளர்ந்தே செல்கிறது.”

1982 ஏப்ரலில் மாண்டெலாவும் அவரது தோழர்கள் சிலரும் ரோபன் தீவுச் சிறையிலிருந்து போல்ஸ்மூர் அதிகப்பட்ச பாதுகாப்புச் சிறைக்கு, மாற்றப்பட்டார்கள், தீவுச் சிறையில் அவர்கள் அனுபவித்து வந்த அந்த மிகக் குறுகிய சுதந்திரமும் புதிய இடத்தில் மேலும் குறுகி விட்டது என்று மாண்டெலாவிடமிருந்து அறிந்து கொண்டதாய் விண்ணி சொல்கிறார். மாண்டெலா இன்றுவரை போல்ஸ்மூர் சிறையில் தான் அடைக்கப்பட்டிருக்கிறார்.

“மாண்டெலாவை விடுதலை செய்”

மாண்டெலாவையும் அனைத்து அரசியல் கைதிகளையும் விடுதலை செய்யக் கோரும் இயக்கம் தென் ஆப்பிரிக்காவில் பிறந்து, அதிவேகமாய் வளர்ந்து உலகளாவிய இயக்கமாக மாறி விட்டது. தென் ஆப்பிரிக்க அரசின் காவல் தெய்வங்களான அமெரிக்க அரசும், பிரித்தானிய அரசும் கூட மாண்டெலாவை விடுதலை செய்யுமாறு 1985 இல் பகிரங்க மாய்க் கேட்க வேண்டியதாயிற்று.

1970 ஆம் ஆண்டுகளின் முதலில் நிறுவெறி அரசு மாண்டெலாவை விடுதலை செய்ய முன் வந்தது. விடுதலையான பிறகு டிரான்ஸ்கியில் வசிக்க வேண்டும் என்று நிபந்தனை விதித்தது. நாட்டின் நிலப்பரப்பில் 13 சதவீதப் பகுதியை ‘பண்ணுஸ்தான்கள்’ அல்லது ‘தாயகங்கள்’ என்ற பெயரில் ஆப்பிரிக்கர்களுக்குக் கொண்டு ஒதுக்கியிருக்கிறது தென் ஆப்பிரிக்க அரசு. அந்த மக்களுக்கு தென் ஆப்பிரிக்காவில் குடியரிமை கிடைக்காமற் செய்வதும், ஆப்பிரிக்கர்களைக் குலத்தின் பெயரால் கூறு போட்டு பிரித்தானவதுமே இதன் நோக்கம். இந்த பண்ணுஸ்தான்கள் சுதந்திர நாடுகளாகி விட்டதாகவும் கதை விடுகிறது சூதே உருவான தென் ஆப்பிரிக்க அரசு. இத்தகைய பண்ணு-

நான் எனும் உலகம்

ஜனன அலை வழியில்
கரைத்து விட்டேன் எனது குரலை.
இனி
நதியோ, கரைகளோ — இல்லாது
என் பயணம்
ஒரு தனி வழிப் பாதை.
எங்கேயும் களைப்பாற
நிழலின்றிப் போவேன் அன்றும் —
துயர வெளியில்
ஊற்றெடுக்கிறது எனது பாடல்.
அதில் நெளிகின்றன
மனிதர்களின் ஜீவன்கள்.
எனினும்

அவசரப் படுத்துவேன்
பயணிப்பதற்காய்
எரியத் தொடங்கிய
இவ்வுலகின் நான்முதல்
'அஸ்திகள்' மட்டுமே
மீதமெனிலும்
எரிந்ததற்குப் பின்
நாங்களும் நீங்களும்
நம்மில் கேள்வியும்
எரியத் தொடங்கலாம்
பதிலுமின்றி —
'நான்' எனும் உலகம்.
— ஆசு

தான்களில் ஒன்றுதான் டிரான்ஸ்கி. இந்தப் பகுதியில் பிறந்தவர் என்பதால் தான் மாண்டெலா டிரான்ஸ்கியில் வசிக்க வேண்டும் என்ற நிபந்தனை. மாண்டெலா இந்த நிபந்தனை ஏற்றுக்கொள்ளவில்லை. மாண்டெலா இந்த நிபந்தனை ஏற்றுக்கொள்ளவில்லை. மாண்டெலா இந்த நிபந்தனை ஏற்றுக்கொள்ளவில்லை.

1986 இல் மாண்டெலாவை விடுதலை செய்யத் தயார் என்று அறிவித்தார் அதிபர் போத்தா. ஒரே ஒரு நிபந்தனை—மாண்டெலா வன்முறையைக் கைவிட வேண்டும். 1986 மார்ச்சில் மாண்டெலாவின் பதிலை அவரது புதல்வி லின்ஸி, சோவெட்டோவில் நடைபெற்று பேரணியில் படித்துக்காட்டினார் : “போத்தா வன்முறையைக் கைவிட்டும். இன ஒதுக்கல் அமைப்பைக் கலைத்து விடுவதாகச் சொல்லட்டும். சிறைப்படுத்தப்பட்டவர்கள், தடைப்படுத்தப்பட்டவர்கள், நாடு கடத்தப்பட்டவர்கள் எல்லோருக்கும் விடுதலை வழங்கட்டும். என் சுதந்திரத்தைப் பெரிதும் மதிக்கிறேன். ஆனால் அதைவிடவும் உங்கள் சுதந்திரத்துக்காகக் கவலைப்படுகிறேன். விடுதலை பெற்று வெளியே வரவேண்டும் என்பதற்காக எனது பிறப்புரிமையை நான் விற்க முடியாது; மக்களது பிறப்புரிமையையும் நான் விற்கத் தயாரில்லை.”

மாபெரும் மாற்றங்கள்

மாண்டெலா கால் நூற்றாண்டுக்கும் அதிகமாய்ச் சிறையிலிருக்கிறார். இந்தக் கால் நூற்றாண்டு காலத்தில் ஆப்பிரிக்காவின் முகமும் அடையாளத் தெரியாதபடி மாறிவிட்டன. மாபெரும் மாற்றங்கள் நிகழ்ந்துள்ளன. அநேகமாக ஆப்பிரிக்கக் கண்டம் முழுவதிலும் காலனியாதிக்கம் ஒழிந்துவிட்டது. தெற்கு ஆப்பிரிக்காவில் (ஆப்பிரிக்காவில் தென் பகுதியில்) போர்த்துகீசியக் காலனி நாடுகளாயிருந்த அங்கோலாவும், மொசாம்பிக்கும் விடுதலை

பெற்றுவிட்டன. வெள்ளை இனவெறி அரசைக் கொண்டிருந்த ரொடஷியா விடுதலை பெற்று ஜிம்பாப்வே ஆகிவிட்டது. தென் ஆப்பிரிக்காவும், நமீபியா எனப்படுகிற தென் மேற்கு ஆப்பிரிக்காவும் மட்டுமே எஞ்சியுள்ளன.

தென் ஆப்பிரிக்காவில் வெள்ளைக் குடியேற்றங்களின் புதியவகைக் கலானியாதிக் கத்தை எதிர்த்தும், நமீபியாவில் தென் ஆப்பிரிக்க அரசின் பழையவகைக் காலனியாதிக் கத்தை எதிர்த்தும் தேசிய விடுதலைப் போராட்டங்கள் (பிரதானமாய் ஆயுதப் போராட்ட வடிவில்) நடைபெற்று வருகின்றன. கடைந்தெடுத்த ஏகாதிபத்தியக் கயவர்களை ஒதுக்கிவிட்டுப் பார்த்தால் உலகம் முழுவதும் இந்தப் போராட்டங்களை ஆதரிக்கிறது.

கடைசி வலிப்புகள்

மாண்டெலா உள்ளிட்ட தலைவர்களை சிறையில் பூட்டி வைப்பதும், இன ஒதுக்கலை எதிர்க்கும் எல்லா அமைப்புகளையும் சட்ட விரோதமாக்குவதும், விடுதலைப் போராட்களைத் தூக்கில் போடுவதும், ஒடுக்கப்பட்ட இனத்தவரிடையே கைக்கூலிகளையும் ஆள்காட்டிகளையும் உருவாக்குவதும், பள்ளிச் சிறுவர்களைக்கூட சுட்டுப் பொசுக்குவதும் (1976 இல் சோவெட்டாவில் 618 பேர் சுட்டுக் கொல்லப்பட்டனர். 1500 பேர் காயமுற்றனர். இவர்களில் பெரும்பாலோர் பள்ளி மாணவர்கள்), சீர்திருத்தம் என்று சொல்லி இன ஒதுக்கலுக்கு ஜிகினா அலங்காரம் செய்து ஒடுக்கப்பட்ட இனங்களைப் பிரித்தான முயல்வதும், அண்டை நாடுகள் மீது அடாவடித் தாக்குதல் நடத்துவதுமே தென் ஆப்பிரிக்க அரசின் வழிமுறைகள். இவையாவும் சாகப் போகிற வளின் கடைசி வலிப்புகளே என்பதைக் காலம் மெய்ப்பிக்கும். □

ஆதிமுலம் வீர. சந்தானம் மருது

என்ற தமிழ்க்கலை வழி

— ப்ரகாஷ்

கலைகள் எல்லாமே காலந்தோறும் யுகங்கள் திரும்பும்போதெல்லாம் புதுப்புது அர்த்தங்களை மனிதனுக்குத் தந்துவருவதால்தான் அது தானும் புதுப்பித்துக்கொண்டு மனிதனையும் புதுப்பித்துவருகிறது. மனிதனுடன் போட்டியிட்டுத் தன்னை அவனைப்போல பல்கிப்பெருகி விரியவும் கலை உயிருடன் நீடிக்கிறது. மனிதனுடன் கலை முரணும்போதெல்லாம் மனிதன் அதற்குப் புதுப்பொருள் விதிக்கிறான். கலை பெருகி வளர்கிறது. ஆனாலும் மனிதனுக்கு திருப்தியில்லை. அது தனக்குத்தானா? தனக்கே தானா? அதில் உபயோகிக பிரயோகிக மார்க்கம் உண்டா தனியாக தன்னைப்போல கலைக்கு சுயம். என்று யாதானும் உண்டா என்ற சோதனைகளில் கலையைப் புகுத்திப் பார்க்க மனிதன் தயங்கியதில்லை. மனிதனின் இந்த தன்னைக்கானும் தேடல் ஒவ்வொரு கலையிலும் புதியபுதிய கலைகளையே தந்திருப்பது மனிதகுல வரலாறு.

ஓவியம் ஒரு நுண்கலை. தமிழகத்தின் ஓவியமற்றும் நுண்கலைகளின் வரலாறு நீண்டபாரம்பரியம் கொண்டது. குகைகளில் மனிதன் வாழத்தொடங்கிய காலத்திலிருந்தே தமிழன் ஓவியங்கள் உலக ஓவிய வரலாற்றில் மிகப் பழம்காலத்திலிருந்து தன் பயணத்தைக் கலையாக்கின. அஜந்தா எல்லோரா ஓவியங்களுக்கும் முன்பு பத்தாயிரம் ஆண்டுகட்கு முன்னமிருந்தே கற்காலத்திலேயே ஓவியக்கலை தமிழ்நாட்டில் சிறந்து விளங்கியது. ஹரப்பா மொஹஞ்சாதரோ சிந்துசமவெளி காலத்துக்கும் முந்திய ஓவியங்கள் சமீபகாலத்தில் கண்டுபிடிக்கப்பட்டுள்ளன. காலங்கள் பல கடந்தும் அழியாமல் இன்னும் காணமுடிகிற காட்சியாய் தமிழர்களின் மனப்பாங்கையும் கலை உள்ளத்தையும் இவை வெளிப்படுத்துகின்றன. பின்னர், ஓவியங்கள் வண்ணக் கலவையாகி தெய்வீக பயங்களால் மனிதனின் தெய்வ அச்சத்தை வெளிப்படுத்தும் தெய்வங்களாய் ஓவியங்கள் சிறந்தன. கால வெள்ளத்தில் இவை எதிர்நீச்சலிட்டன. தமிழ

கத்தில் இன்றும் இதன் ஆட்சியை எப்போதும் காணலாம். மன்னர் ஆட்சி பிறந்தபோது மன்னர்களின் வாழ்க்கை தெய்வத்துடன் வைக்கப்பட்டது. ஓவியம் அப்போது மன்னர்களின் சொத்தாகியது. பின்னர் படிப்படியாய் இன்று மக்கள் கலையாகியுள்ளது.

ஆம். இந்த உண்மை எங்கும் ஒப்புக்கொள்ளப்படவில்லை. ஓவியம் எனும் கலை தமிழர் வாழ்வில் இன்று முக்கிய பங்கு வகிக்கவில்லை என்கிற உண்மை தமிழர்களுக்கே உறைக்கவில்லை. தமிழர்கள் கற்பனையில் திளைக்கிற ஜாதியாகும். அவர்களுடைய வாழ்வில் இயல் இசை நாடகம் இலக்கியம் என்று நுண்கலைகளில் எல்லாம் தேர்ந்துநின்ற உயர் இனமாய் அவர்கள் வளர்ந்தவர்கள் என்றாலும் ஓவியம் தமிழர் வாழ்வில் ஒரு முக்கியமான விஷயம் அல்ல என்பது தமிழர் வாழ்வை கூர்ந்து பார்க்கும்போது தெரியவரும். வாழ்வு சிறிது வளர்கலை பெரிதே என்று மனப்பால் குடிப்பவர்கள் தமிழர்கள்.

உண்மையில் வாழ்வு அகண்டது பெரியது அரியது உயர்ந்தது என்பதே விஞ்ஞானம். வாழ்வின் அம்சங்களை சுயவிமர்சன நிலையில் நிஜத்தை புலப்படுத்துவதே மனிதனின் கலைகளின் நோக்கம். வீர. சந்தானம் எனும் ஓவியக்கலைஞர் இதனைத் தம் ஓவியங்களால் நிறுவுகிறார். வீர. சந்தானம் ஓவிராய் மட்டும் அல்ல மனிதனாகவும்கூட நிரம்ப நேயம் மனிதாபிமானம் கொண்டவர். இவரது ஓவியங்கள் நவீன ஓவியங்கள்தாம். (Modern art). நம்ம தமிழர்கள் ஓவியங்களைப் பார்த்துப் பழகாத, ரசிக்க முடியாத உரம்கொண்டவர்கள். தமிழகத்தில் தற்போதும் புதிய ஓவியர்கள் சிற்பிகள் கலைஞர்களாகிக் கொண்டிருக்கிறதை யாரும் அவதானிக்கவில்லை. இந்த ஓவியத்தால் சிற்பத்தால் மனுஷனுக்கு என்ன பயன்? பிரயோஜனம்? ஒன்றுமில்லை ஒன்றுமேயில்லை ஒன்றுமில்லைதான். இந்த நுண்கலைகளை

வள்ளல்களைத் தேடிய பூதம்

மகவைப் பெற்றெடுத்த
மகளிரின் நிலை போல
மாறுதலுடைய ஆரம்பம்
மகத்தான மகிழ்ச்சிதான்.

மாறுதலில் நிரந்தரம்
மருந்துக்கும் இல்லையென்றால்
மகிழ்ச்சியின் தகனக்கிரியை
மனக்கிடங்கில் நிறைவேறும்.

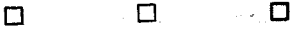
இதுவரை காலமும்
எதனைத் தேடினோம்?
புதையலைத் தேடலையே,
பூதமேன் வருகிறதா?

தேடித்தேடிப் போராடினோம்
வாழ்க்கையைத் தேடலாக்கி;
போராடலை வாழ்க்கையாக்கி;
சமுதாய மாற்றமொன்றை
தேடித்தேடிப் போராடினோம்—இன்று
சமுதாயத்தையே தேடி நிற்கிறோம்.

ஈழவர்கள் இப்புவிமீன்
இணையற்ற வள்ளல்கள்தான்
‘பக்கத்துப் பார்வையாளர்களின்’
பாதுகாப்புப் பசி தீர்க்க
போராட்டத் தேரையே
புசிக்கக் கொடுத்தவர்கள்.

பூக்கள் தரையுதிர்ந்து
மிதிபட்டு நோகலாம்;
நியூற்றனுக்கு நியாயம்
நினைவில்லாமல் ஆகலாம்;
புவியீர்ப்புச் சக்திக்கு
புதிய வார்ப்புகள்
புரியாமலா போகும்?

— பசீர்

வியன்கலைகளை உபயோகமாக்க முடியுமா?
சற்றே சிக்கலான கேள்விதான். உலகத்தின்
சிந்தனையாளர்கள் கலைஞர்கள் பலரையும் பல
காலம் அருட்டிவந்த கேள்வியும் கூடத்தான்
இது. இலக்கியக்கலையில் கூட தத்துவம்
வெளிப்பட வழியுண்டு. இசைக்கலையிலும் கூட
மக்கள் இசை என்று ஒன்றை வெகுஜன ரசனை
யிலிருந்து பெற்று அவர்களுக்கே தரக்கூடும்.
கவிதையில் கூட மனிதனை மனிதனுக்காக
மனிதனால் மனிதம் கண்டுணர்ந்து மனிதாபி
மானத்தைச் சுட்டிப் பாடிக்காட்டமுடியும்.
ஆனால் முற்றிலும் கனவுகளையும் கற்பனை
களையுமே ஆதாரமாய்க் கொண்ட தத்துவம்—
ஓவியம்—சிற்பம் போன்ற நுண்திறமைகளை

மனிதனுக்குகந்த உபயோகமாகும்படி மாற்றி
வளர்த்தெடுக்க முடியுமா? சற்றே தொந்தர
வான கேள்விதான்.

தமிழகத்தில் பிறந்த ஆதிமூலம் எனும்
ஓவியரும் வீர. சந்தானமும் இந்தக்கேள்விகளைத்
தம் ஓவியங்களின் மூலம் மிக நுண்மையாய்
கேட்டிருக்கிறார்கள். ஆதிமூலத்தின் பாணியில்
வளர்ந்த வீர. சந்தானம் தமது ஓவியங்களின்
மூலம் மனிதனின் ஆதிமூல பிரச்சனைகளை
அணுகுகின்றார். தாரமீகமான கோபம் ஆழ்ந்த
உணர்ச்சிகளை வெளியிட கறுப்பு வண்ணத்
தையே பெரும்பாலும் உபயோகிக்கிறார்.
அநீதியை எங்கு கண்டாலும் கவிதையால்
சாடிய கவிஞர்போல் வீர. சந்தானமும் தம்
ஓவியங்களின் மூலம் தனது காலத்தை கேள்விக்
குறியாய்ச் சித்தரிக்கிறார். வீர. சந்தானத்தின்
ஓவியங்கள் வியன்கலை என்றாலும் பயன்
கலையே. ஓவியக்கலை மனித வரலாற்றில்
வியன் கலையாய்ப் பரந்து விளங்கியதுபோல்
பயன்கலையாய்ப் பரிணமிக்கவில்லை என்பது
தமிழனின் வாழ்வில் காணும் வரட்சியே
நிரூபிக்கும். சிற்பக்கலை கோவில்களுடன்
நின்று போவதையும் அரசியல் தலைவர்களாய்
வீதிவரை நிற்பதையும் பார்க்கும்போது அவை
களுக்காய் வெட்கப்பட யாரும் தயாராயில்லை.
கோயில்களுடன் ஓவியம் ஒடுங்கி விடவில்லை.
இன்று மென்மேலும் வளர்ந்து மக்களது ஆர்
வத்தை வளர்க்கும் நுண்கலையாய் எழுச்சி
பெற்று வருகிறது ஓவியம். ‘சிற்பம் போன்ற
துறைக் கலைகளையாவும் பயனற்றவை’ மனித
னுக்கு அத்யாவசியமான ஒன்றல்ல, பொதுவாய்
எல்லாக் கலைகளுமே மனிதனின் பயன் என்றா
லும் அவை மனிதனுக்கு பயனில்லை என்றே
அறிஞர் கருதி வந்தனர். ஆனால் கற்பனை
யால்தான் மனிதன் வரலாற்றில் புதுப்புது சாத
னைகள் பிறந்தன.

உலக முழுவதிலும் ஓவியம் எனும் கலை
மனித வாழ்வில் நெருங்கிய தொடர்புள்ளதாக
மட்டும் விளங்குவதை ஓவியக் கலைஞர்கள்
யோசித்தார்கள். ஜெர்மனியில் பிறந்த ஃபியத்
மாந்திரியான் எனும் அரிய ஓவியக்கலைஞர்
ஓவியம் எனும் கலையை வெறும் அழகியல்
நுண்மை என்பதற்காக பாராட்டுவதற்கில்லை
என்றார். மனிதவாழ்வில் அது ஒப்பற்றது
என்று முடிவு கட்டுவதற்கில்லை என்றார்.
அறிவு பூர்வமான கோடுகளும் வண்ணங்களும்
ஓவியத்தில் அமையவேண்டும் என்றார் பியத்
மாந்திரியான். பழைய கலை முறைகளை
இவர் எதிர்த்தார். ஓவியங்களும் உபயோக
மாக சாதாரண வாழ்வில் அவை இணைக்கப்பட
வேண்டும் என்றார். இலக்கியத்தின் துறை
களில் ஸ்ட்ரக்சுரலிசம் போன்ற ஆனால்
உபயோகம் மிக்க ஒரு கலை இயக்கத்தை ஃபியத்
மாந்திரியான் தோற்றுவித்தார். இவ்வியக்கம்

அற்புதமானது. நியேப்ளாஸ்டிஸிஸம் என்பது இதன் பெயர் கலை கலைக்காகவே என்ற கொள்கைக்கு மாறாக 'கலை உபயோகத்துக்காகவே. எக்கலையும் பயன்கருதியே. கலைஞன் ஒப்பற்றவன் அல்லன்; மனித முயற்சிகளில் கலை முயற்சியே அதியற்புத முயற்சி என்று ஏற்பதற்கில்லை. நிஜ வாழ்விலிருந்து அந்நியப்பட்டுப் போகும் இந்தக் கலையும் கலைஞனும் தற்காலச் சமூகத்தில் ஒதுக்கப்பட்டுப் போவது நிச்சயம்' என்றார் மாந்திரியான். இவர் கலையை விஞ்ஞானத்துடனும்—விஞ்ஞானத்தைக் கலையுடனும் இணைக்க வேண்டும் என்று முயன்ற அரும்கலைஞர். விஞ்ஞானிகளையும் கட்டிடக் கலைஞர்களையும் சர்வேயர்களையும் இஞ்சினியர்களையும் இணைத்து இவர் அமைத்த ஓவிய இயக்க சிற்பவழிதான் நியோப்ளாஸ்டிஸிஸம். புதிய யுகத்தின் புதிய சிற்பிகளான இவர்கள் புதிய கட்டிடங்களையும் நபுதிய கரங்களையும் நிர்மாணித்தார்கள். இதில் கலைகள், ஓவிய சிற்ப முறைக்கு விஞ்ஞானம் உதவியது. விஞ்ஞான அறிவியலுக்கும் எஞ்சினியரிங் நுட்பத்துக்கும் கலைத்தன்மையை ஓவியக் கலை வழங்க உபயோகமான புத்தம் புதுக் கலைவழி பிறந்தது. நியோப்ளாஸ்டிஸிஸத்தை உலகமெங்கும் இன்று காணலாம். இந்தியாவிலும் சண்டிகார் நகர் இந்த உபயோகமான கலையியலை அடிப்படையாகக் கொண்டு கட்டப்பட்டது. இதனை அமைத்த கலைஞர் லீகார் பெறியல் ஆவார். இவர்கள் கலையை ஒரு கூட்டு முயற்சியாய் ஏற்றனர். இந்த இயக்கத்தை ஓவியத்தில் மட்டுமல்லாது கவிதை யிலும் சாத்தியப்படுத்தினர். கட்டிடக் கலையிலும் சிற்பத்துறையிலும் வாழ்வின் பல தளங்களிலும் இவைகள் புது மலர்ச்சி காட்டின. அறிவு பூர்வமான சமூக முயற்சியாக எல்லாரும் சம்பந்தப்படும் முயற்சியாக உணர்வுகளை மதிக்கிற முயற்சியாக இது அமையவேண்டும் என்றார் லீகார் மாந்திரியான்.

தமிழகத்தின் இளங்கலைஞரான வீர சந்தானம் அவர்கள் தமது ஓவிய வழியினை யத் மாந்திரியானைப் பின்பற்றி அமைத்துக் கொள்ளவில்லைதான் என்றாலும் மக்களை நெருங்கி வரவேண்டும், பயனாக வேண்டும் என்று விரும்புகிற; மக்களையும் அறிவையும் அதன் விஞ்ஞான வழிகளையும் நெருங்கித் தன்படைப்புகளைக் கனிவோடு கலக்கிற தலா போதம் கொண்டவராய் விளங்குகிறார். கலைஞன் தனிப்பட்டுப் போவதை விரும்பாத வராய் இருக்கிறார். ஓவியம், எல்லோராலும் பார்க்கப்பட பழகப்பட உணர்வு நிலையில் அநுபவிக்கப்பட வேண்டும் என்று விரும்புகின்றவையாய் இவரது ஓவியங்கள் சமூகத்துடன் தொடர்பு கொள்ளத் துடிப்பவையாய் விளங்குகின்றன. காலம் இதனை நிரூபிக்கும்.

ஆதிமூலம் என்ற கலைஞரின் பாதிப்பில் ஈடுபாடு கொண்டு வளர்ந்த வீர சந்தானம் தற்போது புதிய பரிமாணங்களை ஏற்றிருப்பதை இவரது ஓவியங்களின் சமீப காலத்து வளர்ச்சிகள் காட்டுகின்றன. கலைத்துவ அடிப்படையில் இவை பெரும் வெற்றிகளாய் அமையாவிட்டாலும் மனிதனை நோக்கிவந்த பயணத்தில் இவை அருமையான ஓவியங்களே. இதன் பொருள் இவை தரம் குறைந்தவை என்று அர்த்தமல்ல. இதே பாதையில் முன்னேறும் இனியொரு கலைஞர், இளையவர் மருது. தமிழகத்தின் வெகுஜனப் பத்திரிகைகளில் பெரும்பாலும் நவீன ஓவிய வழியில் ஓரளவு மக்கள் (தமிழர்) பழகும்விதமாய் புது ஓவியங்களைத் தீட்டி வருபவர் இவர். இந்த நவீன கோட்டோவியங்கள் கலை சிறக்கப் படைக்கப்படவில்லைதான் என்றாலும் பழகுமுக்கமாய் தமிழ் மக்களுக்கு மருது செய்துவரும் ஓவியச் சேவை பாராட்டுக்குரியது. நவீன ஓவியங்களைத் தமிழ்மக்கள் ஏற்கவோ புரிந்து கொள்ளவோ கலையாய் அநுபவிக்கவோ பாராட்டவோ திராணியற்றவர்களாய் இருப்பது அவர்கள் ஓவியங்களுடனும் சிற்பங்களுடனும் நவீன உலகக்கலை உத்திகளுடனும் பழகாத தால்தான். அரசியலில் எப்படிப் பல இஸங்கள் வளர்ந்திருக்கின்றனவோ, விஞ்ஞானத்தில் எப்படிப்பல புதுத்தத்துவங்கள் பிறத்திருக்கின்றனவோ, இலக்கியத்தில் எப்படிப் பல உருவப் பர்களுயுடன் கூடிய புதுயுக வழிகள் புது இயக்கங்கள் தோன்றி வளர்ந்து வருகின்றனவோ, அதுபோலவே ஓவிய சிற்பக் கலைகளிலும் பலப் பல புது தத்துவங்களும் நம்பிக்கைகளும் விதி வழிமுறைகளும் உருவாகி வளர்ந்திருப்பதை நம்பமுடியாத அறியாமை மிக்கவர்களாய் தமிழர் இருப்பதால்தான் நவீன ஓவியங்களும் நமக்குப் புதிர்களாகவும் புரியாத கணக்குகளாகவும் வாழ்க்கைக்கு உதவாதவைகளாகவும் விளங்குவதாய்த் தோன்றுகின்றன. ஓவியங்கள் பயனாகும் என்று நம்பவும், கலையும் மனிதனின் ஆக்கம் என்று சிந்திக்கவும், சிற்பம் வாழ்க்கையை உபயோகமாய் அமைத்து சமூகத்துக்கு உதவும் என்று நம்பவும் இன்னும் தமிழ்மக்களுக்கு புரியவும் காலம் ஆகலாம். ஆனால் ஆதிமூலம், வீரசந்தானம் போன்ற கலைஞர்கள் ஓரளவுக்கேனும் இவைகளை தமிழ்நாட்டில் சாதித்து வருவதை புரிந்து கொள்ள முடியும்.

இவைகளைச் சாத்தியப்படுத்தும் பணியில் தற்போது வீர சந்தானம் ஓவியங்கள் புத்தகமாக வெளிவந்திருக்கிறது. இது ஒரு நல்லமுயற்சி. இந்த ஓவியங்கள் பெரும் கலை வெற்றிகள் ஈடுஇணையற்ற படைப்புகள் என்று கூறமுடியாவிட்டாலும் ஓவியங்களைப் பார்த்துப் பழகும் வாய்ப்பினை தமிழ்மக்களுக்குத் தந்திருக்கிற ஒரே துணிச்சலுக்கே வீர சந்தானம்

உனது சுயசரிதை

இள வயது
கனவுகளின்
ஆரம்பப் பருவம்.

நீ
மர்மநாவல்களிலிருந்து
வெளியேறி
யூரிகாகரினுடன்
விண்வெளிக்கு பயணமானாய்.
ஒளியின் வேகம் பற்றியும்
அண்டவெளி பற்றியும்
ஒளிரும் நட்சத்திரங்களின்
செயற்பாடு பற்றியும்
நீ குறிப்புகள் தயாரித்தபோது
சக மாணவர்கள்
உன்னை
வினோதமாய் பார்த்தனர்.

அப்புறம்...
காந்தியும் பெரியாரும்
தமிழகத்து அண்ணாவும்
ஆக்கிரமித்தார்கள் உன்னை.
அந்தக் கனவுகளில்
சக மாணவன் மீது
அரும்பித் துளிர்ந்த
உன் காதலைக் கூட
வெளிப்படுத்த
மறந்து போனாய்.
தொலைந்து போயிற்று
காலம்!

அன்பு, பாசம்
கணவன், மனைவி, குடும்பம்
பற்றிய....
உனது கனவுகளை
தந்தையும் தாயும்
உன் கண்முன்னேயே
கோரமாக
கிழித்துப் போட்டார்கள்

உயர் கல்வி பற்றிய
கற்பனைகளை
பல்கலைக் கழகமே
உடைத்தெறிந்தது

வெறுப்புமீ சோகமும்
மௌனத்தை
உன்மேல் போர்த்தின
இறுகிப் போனாய்.
சகிக்க முடியாததாயிற்று
வாழ்க்கை.

உடைத்தெறிதலினூடாக
பெறப்படும் மாற்றம்
உனது தேவையாயிற்று.
அதுவே
காலத்தின் தேவையுமானது.

தேடினாய்...
முற்போக்கானதாய்
அடையாளம் கண்டதில்
அவர்களுடன் இணைந்தாய்.

மார்க்சம் லெனினும்
மாக்ஸிம் கோர்க்கியும்
உனக்கு
அறிமுகமானார்கள்...

புதிதாய் துளிர்ந்த
கனவுகளுடனும்
நம்பிக்கைகளுடனும்
தத்துவங்களுடன்
கை குலுக்கினாய்.
யதார்த்தங்களால்
செதுக்கப்பட்டும்
செப்பனிடப்பட்டும்
சில வேளைகளில்
முகத்தில் அறையப்பட்டும்
உருவாக்கப்பட்டாய்.

இன்று
உனது பலங்கள்
பலவீனங்களின்...
புரட்சிகர ஸ்தாபனம்
ஈழப் போராட்டம்
இவை ஒவ்வொன்றினதும்
பலங்கள்-பலவீனங்களின்
பரஸ்பர முரண்பாடுகளின்...
பரஸ்பர குறுக்குச்
செயற்பாடுகளின்...
நடுவே
உனது இருப்பு
சுழலும் ஒரு புள்ளியாய்...

— ரிஷி

எனும் கலைஞரைப் பாராட்டவேண்டும். புத்தக
மாகத் தமிழில் வெளிவரும் முதல் ஓவியத்
தொகுப்பு இது. இதுபோல பல தொகுப்புகள்
தமிழ்நாட்டில் வெளிவர வேண்டும். ரஷ்யா
சீனா அமெரிக்கா போன்ற நாடுகளில் ஓவியத்
தொகுப்புகள் அன்றாடம் வெளியாகிக் கொண்
டிருக்கின்றன. ஐரோப்பிய நாடுகளில் சங்கீதம்
சிற்பம் ஓவியம் என்ற கலைகள் அவர்கள்
வாழ்வின் சிறந்த புத்தகங்கள், அவர்கள்
வாழ்வின் ஆதார உணர்ச்சி வெளியீடுகள்,

சொல்லப்போனால் அவர்கள் வாழ்வின் பகுதி
களாகவே விளங்கி வருகின்றன. நமக்கோ
கலை என்பது சுகபோகம்! கவிதை என்பது
வானத்து கோபுரம். சிற்பக்கலை என்றால்
கோயில் பூதம்! ஓவியம் என்றால் புரியாத
புதிர்!

வீர சந்தானம் போன்ற கலைஞருக்குத்
தரும் ஆதரவும் பாராட்டும் தமிழ்க் கலை
களுக்கே தரும் ஆதரவும் அன்பும் ஆகும். □

கூட வரும் அவர்கள் சுப்ர பாரதி மணியன்

ஒரு வாரம் முன்பு ஜெயராமனின் அம்மா வீட்டிற்கு வந்திருந்தாள். “குழந்தையைக் கூட்டிட்டு ஒருதரம் வாங்களேன். பொண்ணுக்க பாக்கணும் கறாங்க.” அவள் பலமுறை கூப்பிட்டு விட்டாள். போகத் தோணவேயில்லை. குழந்தையைப் பார்க்க நாலைந்து முறையும் வந்து போய்விட்டாள். வீட்டில் எல்லோரும் குழந்தையைப் பார்க்கணும் என்று சொன்ன பின்பும் இனி போகாமல் இருப்பது உறுத்தலானது என்பதுபோல் பட்டது. ஜெயராமனின் இரண்டாம் தங்கையுடன் சுகந்தி சேலை, சரிதார், பைஜாமாவில் கண்ணாடி வைத்துத் தைக்க பழகப்போன இடத்தில் பழக்கம். அவள்தான் மீண்டும் மீண்டும் சொல்லி அனுப்பி இருக்கிறாள்.

அவர்களின் முகவரி என்பது சரியாய் தெரியாது. என்றாலும் வில்லேஜ் என்பது தான் சரியான பஸ் ஸ்டாப்பிங். அந்தப் பகுதியின் பெயர் திருமங்கிரி என்பதாக இருந்தாலும், வில்லேஜ் என்பது வழக்கிலிருந்தது. புறநகரில் இருந்தது. பெரும் பாறைகள், புதுக் கட்டிடங்கள்—இன்னும் மனித நடமாட்டம் அழுத்தமாய்ப் பதிவாகா இடங்கள்போல் தென்பட்டன.

பஸ் ஸ்டாப்பின் எதிரில் பழையகாலக் கட்டிடமொன்று அதன் விஸ்தாரத்துடன் இரவின் தொடக்கத்திலிருந்த அவ்வேளையில் ஒளியில் அமிழ்ந்திருந்தது. அதன் விஸ்தாரம் ஆச்சரியம் தந்தது. கண்டோன்மெண்ட் வேறொரு திசையில் இருந்ததாலும், அதனோடு பொருத்திப் பார்க்க முடியவில்லை. எதிர்ப்பட்ட ஒருவரை அதுபற்றிக் கேட்டதும் ஏனோ ஆச்சரியத்துடன் பார்த்தார். “மிலிட்டரி ஜெயில்” என்றார். எனக்கு இணையாக நடந்தவர் “பஞ்சாப் தீவிரவாதிங்க நிறையப் பேரை இதிலே வெச்சிருக்காங்க..” என்பதை மிகவும் ரகசியமானத் தகவல்போல் சொல்லி விட்டு நகர்ந்தார்.

வீடுகள் அழுக்கடைந்து இருந்தன. வெளிச்சமற்றுப் போகவே குழந்தை இருட்டைக் கண்டு பயப்படுவாளோ என்று பார்த்தேன். இருட்டை ஊடுருவி எதை எதையோ பார்த்துக் கொண்டாள். சேரிகளில் சற்று உயர்ந்த ஸ்தானம் என்பதுபோல் வீடுகளும், தெரு

அமைப்புகளும் இருந்தன. வீட்டை சுலபமாகவே கண்டுபிடித்தோம். சுகந்தி முன்பே ஒருமுறை வந்திருந்தாள்.

ஜெயராமன்கூட பலமுறை கூப்பிட்டிருக்கிறான். குழந்தை பலருக்கான ஒரு சந்தோஷமான விஷயமாக இருக்கையில் அதை எப்படித் தவிர்க்க என்று கிளம்பிவிட்டிருந்தோம். ஜெயராமனின் மூன்று தங்கைகளில் இருவர் வீட்டிற்கு வந்திருக்கின்றனர். மூத்தவள் சற்று உருண்டையான முகத்துடன் கறுப்பாய் அழகற்று இருப்பாள். அடுத்தவள் உடம்புவாகில் கவர்ச்சியாக இருந்தாலும் மாறுகண். மாறுகண்ணை விலக்கிவிட்டு முகத்தை மனதில் கொள்ளாதபடி ஏனோ அது பிரதானமாகத்தான் தெரியும். மூன்றாவதுத் தங்கையைப் பார்த்த தில்லை. ஜெயராமன் உருவத்திலும், ஒழுங்கமைப்பிலும் சாதாரணத்திற்கு மேலாகவே இருப்பான். தன்னை அலங்காரப்படுத்திக் கொள்வதிலும், ஆடைகளைத் தேர்ந்தெடுத்துக் கொள்வதிலும் அவளின் வெற்றி இருப்பது போல் செயல்படுவான். அவளின் அழகும், உருவமும் இந்தப் பெண்களுக்கு வாய்த்திருந்தால் எப்போதோ திருமணமாகியிருக்கும் என்று சுகந்திகூடச் சொல்வான்.

ஜெயராமன் பலமுறை எங்கள் அலுவலகத்தில் காசுவல் அல்லது ரெகுலர் மஸ்தூர், லைன் ஸ்டாப் என்ற ரீதியில் தமிழர்கள் இருந்தால் அவர்கள் எந்த ஜாதிப் பிரிவாக இருந்தாலும் தன் தங்கைகளுக்குப் பார்க்கும்படிச் சொல்லியிருந்தான். நானும் பேச்சுவாக்கில் சிலரிடம் சொல்லி இருக்கிறேன். சிலர் என்ன இது புது உத்யோகம் என்று சிரித்தும் இருக்கிறார்கள். அவர்களின் அழகைப் பற்றி கேட்கிறபோது தர்மசங்கடமாய் உணர்ந்திருக்கிறேன். கறுப்புமில்லாமல், சிவப்புமில்லாமல் ஒரு கலவை நிறம். அழகும் இல்லாமல் சாதாரணமும் இல்லாமல் இடைத்தோற்றம் என்றும் சொல்லியிருக்கிறேன். ஆனால் யாரும் பெண்பார்க்கக் கூட்டிக்கொண்டு போகச் சொல்லாதது அதிர்ஷ்டம் என்பதை மனதில் வைத்துக் கொண்டிருந்தேன்.

வீட்டு முகப்பும், மொத்தமானத் தோற்றமும் குண்டான முதல் பெண்ணைத்தான் ஞாபகப்படுத்தியது. உள்ளே நுழைந்ததும்

ஜெயராமனின் அப்பாதான் எழுந்து வந்தார். யார் என்பது தெரிந்ததோ என்னமோ வினோத மாய் ஏதோ சைகை செய்த மாதிரிப் பட்டது. ஜெயராமனின் அம்மா வந்தாள். “நான் சொன்னனிலியா...” என்று அவள் உரக்கக் கத்த அவர் குழந்தையை வாங்கிக்கொண்டார். அவரும், நானும் எதிர் எதிர் சேர்களில் உட்கார்ந்து கொண்டோம். பழைய நசிந்த பேண்ட் ஒன்றைப் போட்டிருந்தார். காலர் சர்ட், நரைத்த தலையும், வெகு சாதாரணச் செருப்பும் சட்டசட்டென்று கண்ணில் விழுந்தன.

மெல்ல பேச ஆரம்பித்தேன். நலம் குறித்து, ரிடயர்மெண்ட் என்று கொஞ்சம் அவரும் ஏதேதோ சொல்ல முயன்றார். ஏனோ பாதி பாதியாய் நிற்பது போலிருந்தது. அவருக்கு காது சரியாய் கேட்காது மந்தம் என்பது அவருடன் பேச ஆரம்பித்து பத்து நிமிஷங்களுக்கு அப்புறம்தான் தெரிய வந்தது. “தம்பி கொஞ்சம் சத்தமாப் பேசுங்க. கொஞ்சம் காதிலே விழுந்தாலும் விழும். விழுந்தா உங்க வார்த்தைகள் பண்ணின பலன். ஏறக்குறைய போயிருச்சு.” ஜெயராமின் அம்மா அப்படி சொன்னதின் பின்தான் நான் கத்தி பேச ஆரம்பித்தேன். கத்துகிறபோது ஊர்வலத்தில் கோஷம் போட்டு அலுத்த மாதிரி குரலுக்கும் அலுப்பு வந்துவிட்டது.

“அவங்க என்ன சொல்றாங்கன்னு செரியா காது குடுத்துக் கேட்டுட்டுப் பேசு. சுமார் எதையாவது பெனாத்தாதே...” ஜெயராமின் அம்மா வாயை அவரின் இடது காதுக்குள் வைத்துச் சொன்னபோதுதான் அவரின் காது பேச்சைக் கேட்கும் சக்தியை எந்த அளவில் இழந்திருக்கிறது என்பது தெரிந்தது. அந்த அம்மா நகர்ந்ததும், “என்ன பன்றது தம்பி. நான் செவிட்டுப் பிண்டமாயிட்டேன்.” என்று சொல்லிவிட்டுப் பார்த்தார். சங்கடமாயிருந்தது. அந்த அம்மா அப்படிச் சொல்லியிருக்க வேண்டாமே என்றிருந்தது. அவர் சம்பந்தமற்று என்னிடம் எதை எதையோ சொல்லிக் கொண்டிருப்பது அவளுக்கு எரிச்சல் ஊட்டி இருக்கவேண்டும். இல்லாவிட்டால் அப்படியொரு கோபமானக் கத்தலை சொல்லிவிட்டுப் போயிருக்க மாட்டாள்.

அவர் கொஞ்ச நேரம் பேசவில்லை. மாயத்திரை ஏதோ அகன்ற அதிர்ச்சியில் இருக்கிறவர் போல் இருந்தார். அவரின் வயதிற்கேற்ப எந்த வகையில் ஆறுதல் சொல்வது என்பதும் எனக்கு பிடிபடவில்லை. ஏதாவது தொடர்ந்து பேசுவதுதான் ஆறுதல் என்றிருந்தது. “செரி... அந்த ஷேக்ஸ்பியர் நாடகமுன்னு ஏதோ சொல்ல ஆரம்பிச்சீங்களே... அதைப் பத்திச் சொல்லுங்க...” உரத்துதான் கத்தினேன். கண் கலங்கியவர் மாதிரி இருந்தார். பேச

வில்லை. ஷேக்ஸ்பியர், ஷேக்ஸ்பியர் என்று வயிற்றை உள்ளிழுத்துக் கொண்டு கத்தினேன். பஸ் டிக்கெட்டைத் தேடி எடுத்து ஷேக்ஸ்பியர் நாடகம் என்று எழுதிக் காட்டினேன்.

“ஷேக்ஸ்பியர் நாடகமா... அது இருக்கட்டுமப்பா... இந்தக் காது இருக்கே...”

அவர் இன்னும் காதின் பிரச்சனைக்குள் னேயே இருக்கிறார்.

சட்டென விடுபட்ட இழை தொடர்வதற்கான அறிகுறிகள் தென்படவில்லை. கொஞ்ச நேரத்திற்குப் பின் காது கேட்காதது குறித்தே பேச ஆரம்பித்தார்.

“க்யரிங் எய்ட் ஒண்ணு வாங்கி மாட்டணும், பணமில்லே. பென்ஷனை நம்பி எதை எதைதா செய்ய முடியும். லைன்ஸ் கிளப் போட்ட ப்ரி மெடிகல் கேம்ப்லே டெஸ்ட் பண்ணக்கூடச் சொன்னாங்க. கொறஞ்சது எழுநூத்தம்பது வேணும். ஜெயராமன் போகாமே இருந்தா இந்த நாலு மாசத்திலே ஏற்பாடு பண்ணியிருப்பேன்...”

ஜெயராமன் காதல் திருமணம் செய்து கொண்டது பற்றியெல்லாம் அவர் விமர்சிக்கவில்லை. வயசுக்கு வந்து கல்யாணத்திற்கு நிற்கிற மூன்று பெண்கள் இருக்கையில் அவன் இப்படி நடந்து கொண்டது தவறு என்று சொல்லவில்லை. “ஜீசஸ் என்னை சோதிக் கிறார்” என்பதைத் திரும்பத் திரும்ப ஆங்கிலத்தில் சொன்னார். கடைசிகால வாழ்க்கையில் எந்த உத்திரவாதங்களும், நம்பிக்கைகளும் இல்லாமல் போய்விட்டது குறித்தே சொல்லிக் கொண்டிருந்தார். அதற்காக ஆறுதல் கூறவே வேண்டியிருந்தது.

திடீரென்று ஷேக்ஸ்பியர் நாடகம், ஸ்கூல் வாழ்க்கை, ஏ. ஓ. சியில் தமிழ் சினிமர்வுக்கு வரும் கூட்டம், தமிழனுக்கு மரியாதை போய் விட்டது, எல்லாம் கடவுளை மறந்த பலன், கடவுள் செத்துவிட்டார் என்று சொல்ல எத்தனை தைரியம் இந்தக் காலத்து இளைஞர்களுக்கு... என்றெல்லாம் பேசினார்.

என் உதட்டசைவும், அங்கீகரிக்கிற தோரணையிலான தலையசைப்பும் தரன் முக்கியம் என்பதுபோல் பேசிக்கொண்டே இருந்தார். அவர் பேசுவது அவரளவில் எவ்வளவுதான் புதிய விஷயங்கள் என்றாலும் அவற்றைத் தொடர்ந்து கேட்டுக் கொண்டிருப்பது அலுப்பாகி விட்டது. நடுங்கினக் குரலுக்குரிய வயதும், அவரின் அனுபவ விஸ்தாரமே அவர் பேச்சைக் கேட்டுக் கொண்டிருக்கும்படி செய்வதற்கு இப்படியொரு வயசாகிறபோது இப்படிக்கேட்க யாராவது கிடைப்பார்களா,

பாலம்

பரபரப்பாய் இயங்கும் உலகில் உட்கார காது கொடுக்க எந்த இளைஞனும் தயாராய் இருக்க மாட்டான் என்ற எண்ணம் வந்தது.

நாங்கள் வாங்கி வந்த இனிப்பும், காரமும் ஒரு தட்டில் வைக்கப்பட்டன. “எடுத்துக்க தம்பி.” நான் பிஸ்கட்டை எடுத்து ஏனோ ஆசவாசப்படுத்திக் கொள் பவன் போல் வேடிக்கை பார்க்க ஆரம்பித்தேன். ஓடுகள் பிய்ந்து பிய்ந்துத் தொங்கிக் கொண்டிருந்தன. பாய்லர் ஒன்று அதன் கரித்தளங்களுடன் நின்றிருந்தது. சிமெண்ட் தொட்டியொன்று அதன் பிளவுகளை மீறி தண்ணீரைத் தேக்கிக்கொண்டு நின்றது. மண் சுவர்கள் சுலபமாய் தங்களை வெளிக்காட்டிக் கொண்டிருந்தன.

சமையலறைக்குப் போன சுகந்தி அங்கேயே உட்கார்ந்துவிட்டாள். ஜெயராமின் அம்மாவின் குரலைத் தவிர, இன்னொரு பெண்ணின் குரல் கூட கேட்டுக்கொண்டிருந்தது. அது நான் பார்க்காத ஜெயராமின் கடைசித் தங்கையாக இருக்கவேண்டும் என யூகித்துக் கொண்டேன். நான் பார்த்த இரு தங்கைகள் என்றால் வெளியில் வந்து பேசியிருக்கக் கூடும்.

குழந்தை அழுதது. எங்களுக்கு கொடுக்க தயாரித்த டீயை குழந்தைக்கு அழுகையை நிறுத்தக் கொடுக்க முயன்றபோது “டீ குடிக்க குழந்தைக்கு இன்னும் பழக்கலே” என்று சொன்னதை கேட்டு ஏதோ வினோதம்போல் ஜெயராமின் அம்மா பார்த்தாள். பால் எங்களுக்கான டீயில் தீர்ந்து போயிருக்க வேண்டும். குழந்தைக்குப் பால் கொடுக்க அவர்கள் முயற்சிக்கவில்லை. “டம்ளரைப் பார்த்து அழறா. டம்ளரைக் காட்டிட்டா தண்ணியை யாச்சும் குடுக்கணும். இல்லீன்னா ரகளை தான்.” குழந்தை பாதியை உடம்பில் நனைத்தும் வழியவிட்டும் குடித்தது.

கத்திக் கத்திப் பேசி அலுத்துப் போயிற்று. தொண்டையும் வலிக்க ஆரம்பித்துவிட்டது. என் குரல் வழக்கமாகத் தேய்ந்து முழு அர்த்தம் பெறச் சாத்யங்கள் இல்லாதபடிதான் ஒழுங்கின்றி இருக்கும். முக்கால் மணி நேரத்தில் உரக்கக் கேள்வி கேட்டதில், கூர்ந்து கவனித்ததில் அலுப்பு வந்துவிட்டது. சீக்கிரம் தொண்டை வலிக்கும் என்றிருந்தது. டான்சிவின் உபாதை அதன் குணங்களைக் காட்டிக் கொண்டிருக்க ஆரம்பிக்கும். இந்த நேரத்தில் டீ எனக்குத் தெம்பாகத்தான் இருந்தது.

சற்று உற்சாகம் வந்துவிட்ட மாதிரி இருந்தது. ஜெயராமின் அப்பாவுடன் பேசுவதற்கானச் சக்தியைப் பெற்றுவிட்ட மாதிரி இருந்தது. பேசாமல் அவர் முன் உட்கார்ந்தி

ருப்பது அவரை கேவலப்படுத்துகிற மாதிரித் தான் இருக்கும். அவர் டீ குடிக்கவில்லை. டம்ளரைக் காட்டிக் கேட்டேன். டீ சாப்பிட்டால் வாந்தியாக பத்து நிமிஷத்தில் வந்துவிடும் உபாதை என்றார். கேட்காமல் இருந்திருக்கலாம் என்றிருந்தது.

அவர் இராணுவத்தில் பணிபுரிந்ததின் அடையாளமாய் தலைமுடியின் அளவு காட்டிக் கொண்டிருந்தது. மிலிட்டரி சர்வீஸ் எங்கே என்று கேட்டேன். கல்லூரிப் படிப்பு பற்றிச் சொல்ல ஆரம்பித்தார். பஸ் டிக்கெட்டில் மிலிட்டரி சர்வீஸ் என்று தமிழில் எழுதினேன்.

“தமிழ் படிக்க வராது. பேச மட்டும்...” என்றார். ஆங்கிலத்தில் எழுதினேன். முப்பத்தெட்டிலிருந்து நாற்பத்தி இரண்டு வரை இருந்தாராம். யுத்த காலத்தில் பர்மா பார்டரில். “அப்பதா இந்தக் காயம் கூட” என்று காலர் சட்டையை விலக்கித் தோள் பட்டையில் பூரான் போல் இருந்த காயத்தைக் காட்டினார். “நா பொதர்லே ஒளிஞ்சிட்டிருந்தேன். ஏதோ சலசலன்னு சத்தம் கேக்கவே எந்திரிச்சா முன்னாலெ ஒருத்தன். அவன் திடீர்ன்னு திரும்பினவன் நா வேற நாட்டுக் காரன்னு துப்பாக்கியைத் திருப்பிக் கத்தி முனையை என் தோளிலே அடிச்சான். நானும் தற்காப்புக்காக அடிச்சேன். விழுந்துட்டான். அப்புறம் பார்த்தா அவன் நம்மாளு... கைவிரல், கால்விரல் அடையாளம் மல்லாம் எடுத்து ரிபோர்ட் குடுத்தேன். தற்காப்புக்காகத்தான் அடிச்சதா... இதப்பாருங்க...” அவரின் வலது கையை நீட்டி என் வலது கைவிரலைப் பிடித்து அந்தத் தழுப்பின் மேல் ஓடவிட்டார். எனக்கு ஏனோ கூச்சமாகத்தான் இருந்தது. ஆனாலும் அருவருப்பாய் கையை இழுத்துக் கொள்ளப் பிடிக்கவில்லை.

“அப்புறம் கோல்கொண்டா மிலிட்டரி என்ஜினியரிங் சர்வீஸ்லே வேலை. ரிடயர்ட் மெண்ட் ஆகி ஐந்து வருஷமாச்சு. பென்ஷனும், மூத்த பொண்ணோட நானாறு ரூபாயிலும், இரண்டாம் பொண்ணுவோட இருநூறு ரூபாய் சம்பளத்திலியும் குடும்பம் ஓடுது. பொண்ணுக ரெண்டும் வேலைக்கு போயிருக்கு. பத்து மணிக்குத்தா வரும்...”

இருட்டு எங்களை முகங்களைப் பிரித்த போது சிம்னி விளக்கு கொண்டு வந்து வைக்கப் பட்டது. பின்புறம் சுவற்றில் எலக்டிரிக் வயர்களும், மீட்டரும் இருந்ததைக் கவனித்தேன். “எல்லாம் முடிஞ்சு போச்சு. இன்னம் கனெக்ஷன் குடுக்கலே. அதுக்கும் காசு கேக்கறாங்க. அதுவா வர்ரப்போ வரட்டுமுன்னு வுட்டுட்டேன்...” எலக்டிரிக் ஓயரிங்கைக் கவனித்தேன். அழகாயும் ஒழுங்கமைப்பாயும் இருந்தது.

“எல்லாம் ஜெயராமன் பண்ணினதுதான். அழகாத்தா பண்ணியிருக்கான்...”

ஜெயராமன் எலக்டிரிக் ஓயரிங், ரேடியோ, டி.வி ரிப்பேரிங் என்று சகலமும் செய்வான். அவன் வேலையாயிருந்த எலக்டிரிக் ஷாப்பில் ஐநூறு ரூபாய்க்கு அவனை சுலபமாய் பல வருஷங்களாய் வைத்துக் கொள்ள முடிந்திருக்கிறது. விசுவாசமும், பத்து வருடப் பழக்கமும் பல விஷயங்களை மீறி இருக்க வைத்திருக்கின்றன. ஆறு மாதம் முன்பு அங்கிருந்து வெளியேறி வேறு இடந்திற்கு ரிப்பேர் செய்யும் அளவுக்குக் கமிஷன் என்ற ஒப்பந்தத்துடன் சேர்ந்தான். அப்போது அவன் அம்மாகூட “இனி சமாளிச்சுக்குவோம், அவன் உழைப்பு எனக்குத் தெரியுமே” என்று ஆறுதலும், சந்தோஷமும் கொண்டிருக்கிறான். அந்தக் கடைக்குப் போன பின்புதான் அந்தப் பெண்ணுடன் பழக்கமும், பின் காத்தல் திருமணமும் என்று.

“அவன் அந்தக் கடையிலே இருக்கிறப்போ டி. வி, வீடியோ எல்லாம் பழகறானனு வாங்கறச் சம்பளத்தை அந்த புஸ்தகங்களுக்கும் கோச்சிங்களுக்கும் செலவழிப்பான். நானும் படிக்கறானனு வுட்டுட்டேன். தெரு வெளிச் சத்திலே உட்கார்ந்து ஒரு மணி வரைக்கும் படிப்பான். அந்தக் கடையிலே தவணை முறையிலே தெரிஞ்சவங்களுக்கு அது இதுன்னு வாங்கிக் குடுத்து சிலர் பணம் கட்டாமல் போகவே இவன் மாட்டியிருக்கான். வாங்கற சம்பளத்திலிருந்து அதை வேற கட்டிட்டு வருவான். சில சமயம் பஸ்க்கும், செலவுக்கும் கூட பெரிய பொண்ணுகிட்ட வாங்குவான். சரி அதெல்லாம் போயிடுச்சு. இனிமேல கவலையில்லே நாலு காசு குடுப்பானனு நெனச்சதே பொய்யாயிடுச்சி...”

வருத்தம் தருகிறத் தொனியில் இல்லாமல் சரளமாய் சொல்லிக் கொண்டிருந்தார். ஜெயராமனின் காதல், திருமணம், வெளியேற்றம் பற்றியெல்லாம் இது போல் பலரிடம் சொல்லிச் சொல்லி வருத்தத்தொனி மறைந்து இயந்திரத் தனமாய் வார்த்தைகள் வெளிப்பட்டுக் கொண்டிருப்பதாய் நினைத்தேன். இந்த வருத்தம் தருகிற சூழ்நிலைகளில் ஆறுதல் சொல்ல பிறரிடம் சம்பிரதாயம் பொருட்டாவது போவது வேதனையாகத்தான் இருந்திருக்கிறது. சாவுக்குப் பின்னால் துக்கம் விசாரிக்கப் போவதும் கூட. இப்போது ஜெயராமன் வீட்டைத் துறந்து போனதை விசாரிக்கப் போனதும் கூட, அதனோடு வெகுவாகச் சம்பந்தப்பட்டதுதான். ஆறுதலாய் என்ன சொல்வது என்று தெரியவில்லை. ஒரு ஆணின் இழப்போ, வெளியேற்றமோ வார்த்தைகளால் அடைபட முடியாதது என்பதும் தெரிந்ததுதான்.

ஜெயராமன் தன் வீட்டிற்கு வந்த சில நிகழ்ச்சிப் பொழுதுகளையும், அப்போதெல்லாம் அவனின் உற்சாகமான பேச்சுக் குறித்து நினைத்துக் கொண்டேன். நான் பேசாமல் இருக்கவே, “என்ன தம்பி நான் உங்களை ரொம்பவும் வெறுப்படைய வச்சுட்டேனா, கத்திக் கத்திப் பேசி உங்களுக்கும் தலைவலிக்குதா. நான் ஒரு செவிட்டுப் பிண்டம்” என்றார். வருத்தமாயிருந்தது. “அதெல்லாம் இல்லீங்க, ஜெயராமனைப் பற்றி நெனச்சுகிட்டிருந்தேன்”.

அவர், அனேகமாக அவரின் கல்லூரி வாழ்க்கை, ராணுவ அனுபவங்கள், ரிட்டயர்டு பருவம், லஞ்ச ஊழல், சமூகம் என்று எல்லா வற்றையும் பேசி சலித்துவிட்டார் என்று தோன்றியது. இடை இடையில் நினைவு வந்தவர் போன்று சிலுவைப் போட்டுக் கொண்டார். அவரின் வீட்டுச் சூழல்களும், பின்நிலையும், ஏதோ தற்காப்பிற்காகவோ, சில செளகரிய வாக்குறுதிகளுக்காகவோதான் அவர் மதம் மாறியிருக்கவேண்டும் எனத் தோன்றியது. இது பழைய வருஷங்களில் குடியேறின தமிழர்களுக்கு ஏற்பட்டிருப்பது எனக்குத் தெரிந்திருந்தது. சரி, இனிப் பெண்களின் நிலையும் கல்யாணமும் எந்த வகையில் இருக்கும் என்பது பற்றிக் கேட்க நினைத்தேன்.

அந்த ஜீசஸ்தா வழி காட்டணும்; ஊன்றுகோல்புடுச்சிட்டு நடந்தவன சட்டுன்னு கீழத் தள்ளிட்டு, தோளையும் தூக்கிட்டுப் போயிட்டமாதிரிதான். என்னோட தடுமாற்றம் கடைசி வயசிலே யாருக்கும் வரக்கூடாது.”

சட்டெனக் கண்களைத் துடைத்துக் கொண்டார். சிம்னி விளக்கு வெளிச்சத்தில் கண்கள் மின்னுவதும், கலங்குவதும், அவர் துடைத்துக் கொள்வதும் தெரிந்தது.

ஏனோ இருப்புக் கொள்ளவில்லை. புறப்பட்டு விடலாம் என்றிருந்தது. சுகந்தியிடம் சைகை செய்தேன். சரி புறப்படுகிறோம் என்றோம். சாப்பிட்டுவிட்டு போகலாம் என்றார்கள். பரவாயில்லை என்று புறப்பட்டோம். குழந்தையைக் கொண்டு வந்து சுகந்தியிடம் அந்தப்பெண் கொடுத்தாள். இருட்டில் முகம் தெரியவில்லை. வட்டமான முகமாய் பட்டது. பளிச் சென்ற சிரிப்பில் வெண்மையாய் பற்கள் தெரிந்தன.

குழந்தையும் சற்றுத் தூங்கியிருந்தாள். ரோட்டை அடையும்வரை இருவரும் ஏனோ பேசவில்லை. “சாப்பிட்டுப் போனாங்க, ஆனா சமச்சதைப் பார்த்தா அவங்களுக்குதா ஆகும் போல இருந்துச்சு. சம்பிரதாயத்துக்குத்தா சொன்னாங்க.” என்றாள் சுகந்தி. இதை

ஒற்றுமையின்மையின் விலை ஒரு நாடோடிக் கதை

மாயாவி எனும் நரி ஒரு ஆற்றின் கரையேரம் வாழ்ந்து வந்தது. ஒரு நாள் அதன் மனைவி நரி, “எனக்கு ரோகித மீன் சாப்பிட ஆசையாக இருக்கிறது. இன்றைக்கு எப்படியாவது கொண்டு வாருங்கள்” என்றது.

தன் மனைவியை சந்தோஷப்படுத்த எண்ணி, நீர்க்கீரிகள் இரைமீன் எதிர்நோக்கி ஆற்றில் பார்வைவீசி அமர்ந்திருப்பதைக் கண்டது. திடீரென அந்த நீர்க்கீரிகளில் ஒன்று, நீரில் பாய்ந்து மூழ்கி ஒரு கொழுத்த ரோகித மீனை கவ்வியது. ஆனால் பலம் பொருந்திய அம்மீன் சுழன்று திமிறி தன்னைக் கவ்வியுள்ள நீர்க்கீரியையும் நீருக்குள் இழுத்தது.

மீனின் அசுர பலத்தின் முன் திணறிப்போன அந்நீர்க்கீரி தனது நண்பனை உதவிக்கு வரும்படி சைகை காட்டியது. உடனே நண்பன் நீர்க்கீரியும் ஆற்றில் சீறிப் பாய்ந்தது. இரண்டும் சேர்ந்து அந்த மீனை விடாது பிடித்திழுத்து கரையில் சேர்த்தன. ஒரு நீர்க்கீரி கூச்சலிட்டது: “நான்தான் அதைப் பிடித்தேன்”

மற்றொன்று ஆர்ப்பரித்தது:

“உதவிக்கு நான் வந்திருக்காவிட்டால் மீனும் கிடைத்திருக்காது; நீயும் மூழ்கிப் போயிருப்பாய்.”

இந்த சண்டையைக் கவனித்த நரிக்கு ஏககுஷி! குழ்ச்சி மிக்க நரிமுளை இயங்க ஆரம்பித்தது. “பெரிய மனுஷ” தோரணையோடு நீர்க்கீரிகளை அணுகி “உங்களுக்குள் ஏனிந்த சண்டை? முதலில் சண்டையை நிறுத்தி என் முன்பேச வாருங்கள்” என்றது.

நரியின் அமைதியான முகம் பார்த்து நீர்க்கீரிகளும் அமைதியாயின. அவை நரியாரிடம் “அன்பான ஐயா! இந்த மீன் யாருக்கு என்பதை சண்டைக்கு காரணம். இதை நியாயமான முறையில் நீங்கள் பங்கிட்டுத் தருவீர்களா?”

‘ஆகா, எப்படிப்பட்ட பொன்னான வாய்ப்பு!’ என்று மனசுக்குள் சிரித்துக் கொண்ட நரி, “அதுக்கென்ன! செய்துகிறேன். இதே போன்ற பல வழக்குகளில் நீதிபதியாக நான் இருந்திருக்கிறேன். ஆனால், எது எப்படியாயினும், நீதிபதிக்குரிய கூலியை எனக்கு கொடுத்துவிட வேண்டும்” என்றது. நரியின் சொல்லுக்கு கட்டுப்பட நீர்க்கீரிகள் சம்மதித்தன.

நரி தீர்ப்பு சொல்லியது: “இந்த மீனின் தலை உங்களில் ஒருவருக்கு. வால் மற்றொருவருக்கு. நடுப்பகுதி நீதிபதிக்கான கூலியாய் எனக்குச் சேரும்”

அவ்வளவுதான்! தன் தீர்ப்புக்கு நீர்க்கீரிகள் தலையாட்டினவா? இல்லையா? என்பதைக்கூட பார்க்காமல், மீனின் நடுப்பகுதியை பாய்ந்து கவ்விபிய்த்துக் கொண்டு தனது குகைக்கு மாயாவி விரைந்தது.

மீனுடன் வந்த கணவனைக் கண்டதும், மனைவி நரிக்கு மகிழ்ச்சி பிடிபடவில்லை. “எங்கிருந்து இதைக் கொண்டு வரீங்கள்?” என்று நாக்கைச் சுழற்றி எச்சில் ஒழுக கேட்டது.

மாயாவி நயவஞ்சகமாய் மீனைப் பறித்த முழுக்கதையையும் சொல்லியது: “அந்த முட்டாள் நீர்க்கீரிகள் மீனை வைத்துக்கொண்டு சண்டையிடுவதை கவனித்தேன். சண்டை வலுக்கும் வரை காத்திருத்தேன். தகுந்த நேரம் வந்ததும், நீதிமான் வேஷங்கட்டி, வாய்ப்பை சரியாக பயன்படுத்திக் கொண்டேன். அவை பரஸ்பரம் ஒற்றுமையாய் நண்பர்களாய் பங்கீடு செய்திருந்தால், இந்த மீன் நமக்குக் கிடைத்திருக்காது.”

எதற்குப் பெரிதுபடுத்திச் சொல்கிறாள் என்பதை விளங்கிக் கொள்ளமுடியவில்லை. “செரிவு... சாப்புடனும்ன்னா வந்தோம். பாக்கணுமுன்னு சொன்னாங்களேன்னுதானே... ஆமா கடைசியிலே குழந்தையைக் கொண்டுமாந்து குடுத்ததுதான் கடைசி தங்கச்சியா... முகம் வட்டமா தெளிவா இருந்த மாதிரித் தெரிஞ்சுச்சு. பாக்க சுமாரா இருக்குமா... முணுலே இது தேறுமா... இதுவாவது சுமாரா இருந்தா கல்யாணமுன்னு ஒண்ணு சீக்கிரம் இதுக்காச்சும் வழி உண்டே...”

“மொகம் புராவும் அம்மைத் தழும்பு. பெரிய அம்மை. பாவம். அந்த ரெண்டு பொண்ணுகு மாதிரிதான் இதுவும். வெளியேவர சங்கடப் பட்டோ என்னமோ உள்ளேயே ரெண்டு மணி நேரமா இருந்துச்சு. முணு பொண்ணு

களையும் நெனச்சா பாவமாத்ரா இருக்கு. ஜெயராமனுக்கு என்ன தோணுச்சோ... இதுகளையெல்லாம் தலை முழுகிடணும்ன்னு தோணியிருக்கும் போல... அதுதான் போயிட்டானோ என்னவோ... அப்பிடி தலை முழுகிடணும்ன்னு தோன்ற அளவுக்கு அவன் பெரிசா ஒண்ணும் இதுவரைக்கும் கஷ்டப்பட்டதில்லை மாதிரிதான் தெரியுது...”

ஜெயராமனுக்கும் அவனின் பக்கத்தை உறுதிப்படுத்திக் கொள்ளவும், அவன் செயலை நியாயப்படுத்திக் கொள்ளவும், சில விஷயங்கள் இருக்கலாம் எனத் தோன்றியது. என்பல் பயணம் முழுவதும் அவர்கள் என்னுடன் இருந்தார்கள்.

தூரம்

உதய ஷங்கர்

அவர்கள் இரவு முழுவதும் நடந்து வந்திருந்தார்கள். இறுக்கமும், புழுக்கமும் நிறைந்த அந்த இரவில் நடந்து வருவது அவ்வளவு எளிதாக இல்லை. ஊரை விட்டுத் தாண்டி கிட்டத்தட்ட பத்துப் பதினைந்து மைல் வந்து விட்டார்கள். அவர்கள் ஆறு பேர், ரெண்டு பன்னிக்குட்டி, ஒரு கழுதை, காளி, அவன் பெண்டாட்டி குருவம்மா, காளியின் அப்பன் கலியன். அது காட்டுப் பாதை அங்கங்கே பூச்சிகளின் 'நொய்யங்' இரைச்சல் விட்டு விட்டும், தொடர்ந்தும் கேட்டது. திடீர் திடீரென்று நரிகளின் ஊளைச் சிரிப்பொலி வேறு. இரவின் கரும்இருட்டு, மேலும் மேலும் பூமியை விழுங்கிக் கொண்டேயிருந்தது.

வழிநெடுக காளி தான் பேசிக்கொண்டும், பாடிக் கொண்டும் உற்சாகமாய் வந்தான். ஊரை விட்டு கிளம்பின சமயம் எங்கேயோ போய் சாராயம் குடித்து விட்டு வந்திருந்தான். குருவம்மாவுக்கும், கிழவன் கலியனுக்கும், சப்பாணி கடையில் ரெண்டு டியும், பொரையும் வாங்கிக் கொடுத்தான். அது கூட பெரிய பன்னியை வித்து வாங்கின காசின் கடைசி மிச்சதல்தான். குடிக்க கஞ்சி இல்லாமல் எத்தனை நாளைக்கு ஒருத்தர் முகத்தை ஒருத்தர் பார்த்துக் கொண்டிருப்பது. ஊரை விட்டுக் கிளம்ப காளியும், குருவம்மாவும் முடிவு செய்தார்கள். இப்போது எங்கே போகிறோம் என்று யாருக்கும் தெரியாது. ஆனால் இதற்கு மேல் ஊரில் இருக்க முடியாது என்பது மட்டும் நன்றாகத் தெரியும். என்ன செய்ய. வாழ்க்கை சுழிக்கிறதே.

கலியனுக்கு நடக்கவே முடியவில்லை. தொறட்டிக் கம்பை ஒரு கையில் ஊனிக் கொண்டு, இன்னொரு கையை குருவின் தோளில் போட்டுக் கொண்டு தவங்கி தவங்கி நடந்து வந்தான். பத்தடி நடந்ததும் நின்று மூச்சு வாங்குவான். வெள்ளைவெளேரென்று

தாடிக்குள் சும்பிக் கிடந்த முகத்தைக் கோணிக் கொண்டு இருமுவான். ஏற்கனவே கலியனுக்கு ஒரு மாசமாக உடம்பு சரியில்லாமல் இருந்தது. தினமும் குடித்த சாராயம் அவன் குடலை கருக்கியிருந்தது. உடம்பில் கொஞ்சங் கூட திராணியில்லாமல் கிடந்தவன் எப்படியோ மூச்சுக் கட்டிக் கொண்டு இவ்வளவு தூரம் நடந்து வந்து விட்டான். அவன் இருட்டுக்குள் கண்களை மூடிக் கொண்டே நடந்தான். பாலய காலம் கண்ணுக்குள் ஆடியது போல.

முன்னால் போய்கொண்டிருந்த பன்னிக் குட்டிகளின் கால்களில் கொச்சைக்கயிறு கட்டியிருந்தது. பன்னிக் குட்டிகள் ரெண்டும் ஒன்றின் மீது ஒன்று உராய்ந்து கொண்டும், முகத்தோடு முகத்தை இடித்துக் கொண்டும் வந்தன. கழுதையின் முதுகில் ரெண்டு பக்கமும் பழைய உரச்சாக்கு முட்டை தொங்கிக் கொண்டிருந்தன. கழுதையும், அரைக்கண் போட்டுக் கொண்டே நடந்தது.

அவர்களில் குருவம்மாவுக்கு தாகமெடுத்தது. வறண்டு போயிருந்த தொண்டையை எச்சிலைக் கூட்டி முழுங்கி நனைத்துக் கொண்டான். கறுத்து மெலிந்த உடம்பு. எண்ணையை மறந்த செம்பட்டைத் தலை. எப்போது சோப்பு கண்ட சேலையும் சட்டையும். கைகளில் ரப்பர் வளையல். இடது காலில் ஒரு இரும்பு வளையம். சேலையை முட்டுக்கு மேல் இழுத்து இடுப்பில் செருகியிருந்தான். விரிந்த கண்களில் தூக்கம். கூர்மையான மூக்குக்குக் கீழே மெலிந்த சிறிய உதடுகளில் எப்போதும் வலியினால் ஏற்பட்ட இழுப்பு இருந்தது. அவன் காளியிடம் கொஞ்சம் நின்று போக கேட்கலாமா என்று நினைத்தான். அப்போதுதான் அது நிகழ்ந்தது.

கிழவன் கலியனுக்கு திடீரென்று இழுப்பு கண்டு விட்டது. கீழே சரிந்து விழப் போன

நிலவு
வெளிச்சம்
பாலாய்ச் சிதற
பூமி முழுவதும்
இலைகள்
உதிர்ந்ததைப் போல்
மரங்களின் கீழே
நிழல்களின் படிவு.

□

நடுநிசி
அமைதியின்
பயங்கரம்.

□

நடுநடுவே
மரங்கள்
காற்றில்
சலசலக்கும் துயரம்.

□

மீண்டும் மீண்டும்
உன்
கனவு ஓவியம்
மனக்குகைக்கு உள்ளே
மறைகிறது.

□

வராத
உன்
வரவை
நினைத்தேங்கி....
காதுகளில் உன்
காலடியோசை.

□

இன்னும்
இறுகத் தழுவி
அழுந்த பதித்த முத்தம்
ஆறாத காயமாய் என்னுள்.

— லால் சலாம்

□

□

□

வனை குருவம்மா ஏந்தலாய் பிடித்தாள்.
காளியும் ஓடிவந்து தூக்கினாள். ரெண்டு
பேருமாய் சேர்ந்து கிழவனைப் பாதைக்குப்
பக்கத்தில் இருந்த மரத்தினடியில் படுக்க
வைத்து கிழிந்து கந்தலாகிப்போன கம்பளி
யால் போர்த்தினார்கள். காளி முன்னால்
போய் கொண்டிருந்த கழுதையையும், பன்னிக்
குட்டிகளையும் 'ப்ரய்யம்' என்று சத்தம்
கொடுத்து மடக்கினாள். கழுதையின் முதுகி
லிருந்து சாக்கு முட்டைகளை இறக்கி வைத்து
விட்டு கலியனுக்கு அருகில் வந்து உட்கார்ந்
தாள்.

கிழவன் இன்னமும் துடித்துக் கொண்டே
யிருந்தான். குருவம்மா அவனையே பார்த்துக்
கொண்டிருந்தாள். கலியன் செத்துப் போய்
விடுவான் என்று ஏனோ தோன்றியது. அவ
ளுடைய சொந்த தாத்தா அவன். சின்னப்
பிள்ளையாய் இருக்கும் போது தினசரி மண்
ணாங்கட்டி கடைக்குக் கூட்டிட்டுப் போய்
சோளப் பிஸ்கத்து வாங்கிக் கொடுத்த தாத்தா.
மீசையை உருவச் சொல்லிக் கொடுத்து அவன்
உருவி விடும்போது சந்தோசமாய் சிரித்த
தாத்தா. நேற்று அவர்கள் கிளம்பும் போது
என்னமாய் அழுதான். பெரிய வாயில் கோழை
வடிய, செத்தாலும் கூடவே வந்து செத்துப்
போகிறேன் என்று அழுதான். குருவம்மா
வுக்கு கண்கலங்கியது. கண்ணில் கண்ணீர்
வந்ததும் கண்ணெல்லாம் எரிய ஆரம்பித்தது.
குருவம்மாவுக்கு கண்ணைச் செருகியது. எப்
போது தூங்கினாள் என்று அவளுக்கே
தெரியாது.

ஏதோ ஒரு கெட்ட சொப்பனம் கண்டு
வியர்த்து விடுவிறுத்து கண்ணை முழித்தான்.
இப்போது வானம் கசங்க ஆரம்பித்திருந்தது.
நட்சத்திரங்கள் மங்கலாகி அழுது வடிந்தன.
எங்கேயோ தூரத்தில் பறவைகளின் கூப்பாடு
கேட்டது. காளி நன்றாக வேட்டியை இழுத்து
முடித் தூங்கிக் கொண்டிருந்தான். அவளுக்குப்
பசியும் தாகமும் குடலைத் தின்றது. தூரத்
தில் ஏதோ கட்டிடம் தெரியவே அவள் சாக்குப்
பையிலிருந்து விளிம்பு உடைந்து போன
ஈயச் சொம்பை எடுத்துக் கொண்டு நடந்தாள்.

அது ஒரு அநாதையான ரயில்வே
ஸ்டேஷன் கட்டிடம். இடிந்து பாழாகியிருந்தது.
மனித நடமாட்டமே அத்துப் போயிருந்த
அந்த இடத்தில் ஒரு கிணறு இருந்தது.
அவள் அதிர்ஷ்டம்தான். அவள் கிணற்றுக்
குள் எட்டிப் பார்த்தாள். தண்ணீர் இருக்கிற
இடமே தெரியவில்லை. அந்த கிணறில்
உருளையும், ஓட்டை விழுந்த தகரவாளியும்
கிடந்ததைப் பார்த்து, பக்கத்தில் எங்காவது
ஊர் இருக்க வேண்டும் என்று நினைத்துக்
கொண்டாள். வாளியை விட்டாள். தூர்
தட்டியது. ஏதோ கொஞ்சம் வாளியில் வழித்த
மாதிரி சத்தம் கேட்டது. இழுக்கும்போது
பிராணன் போகிற மாதிரி 'கீளுகீளு' என்று
கத்தியது உருளை. வாளியில் அரைவாசி
கூட தண்ணீர் இல்லை. கலங்கலான அந்தத்
தண்ணீரை அப்படியே மொண்டு முகத்தில்
அடித்தாள், கைநிறைய அள்ளிக் குடித்தாள்.
மறுபடியும் தண்ணீரை இறைத்து சொம்பில்
மொண்டு குடித்தாள். வயிறு ரொம்பி
விட்டது. உடம்பெல்லாம் குளிர்ந்த மாதிரி
இருந்தது. ஒரு சொம்பு தண்ணீரையும்
கையில் எடுத்துக் கொண்டு அவர்கள் படுத்

திருந்த இடத்திற்கு நடந்தாள். அவள் வந்து சேரும்போது காளி எழுந்து சுற்றிச் சுற்றி அவளைத் தேடிக் கொண்டிருந்தாள். அவளைப் பார்த்ததும் கோபத்துடன்,

“எங்கடி போயிருந்த சிறுக்கிபுள்ள”

“அ...ரெண்டு பொரையும் டியும்... வருசத்துக்கும் தாங்குமில்ல... தண்ணி யாச்சும் குடிப்போம்னு போனேன்...”

அதைக் கேட்டதும், அவன் முகம் மாறி விட்டது. அவனுக்கும் தாகம்.

“தண்ணி நெறய இருக்குதா...”

“ஏதோ வாய நனைக்கதுக்கு கொஞ்சுண்டு கெடக்குது...என்ன பாவத்துக்கு... ஆண்டவன் இப்படிப் பண்ணுதானோ...”

“தண்ணியக் கொண்டா”

தண்ணீரை அவன் கையில் கொடுத்துக் கொண்டே குருவம்மா, “கிழவனை எழுப்பினியா...”

“எழுப்பு... எழுப்பு... சாகமாட்டாம கெடந்து உசர வாங்குது கெழும்...”

காளி சொம்பை வாங்கி முகத்தைக் கழுவினாள். வாயைக் கொப்பளிக்காமல் அப்படியே மடக்மடக்கென்று குடித்தாள்.

அவள் கிழவனை மூடியிருந்த கம்பளியை மெல்ல எடுத்துக் கொண்டே,

“கெழவா...ஏ கெழவா...”

கிழவனின் உடம்பில் துடிப்பே இல்லை. உடம்பைத் தொட்டாள். குளிர்ந்திருந்தது. திடீரென மனசில் இனம் புரியாத துக்கம் பரவியது.

“காளி... ஏ...காளி...”

கூப்பிட்டாள். குரல் உடைந்திருந்தது. அவள் கலவரத்தில் அநேகமாக புரிந்து கொண்டாள். ஆனால் ஏதும் புரியாத மாதிரி அசையாமல் நின்றாள். அப்புறம் நிதானமாக நடந்து வந்து, கிழவனின் நெஞ்சில் கைவைத்தாள். நாடியைப் பிடித்துப் பார்த்தாள். கிழவனின் கையை அப்படியே விட்டு விட்டு தலையில் கை வைத்தபடி உட்கார்ந்தாள். முதலில் முகம் சற்று மங்கியது. உடனே மூக்கை விடைத்துக்கொண்டு,

“சிறுக்கிபுள்ள...முதல்லே...சொன்னேன்... அங்கேயே விட்டுருவோம்னு...இப்பநடு வழியில் செத்துத் தொலைச்சிருக்கான்... என்ன பண்ணுது...எல்லாம் ஒன்னாலதான் தேவடியாமுண்டை...”

என்று எட்டி அவள் கெவிட்டில் ஒரு அறை அறைந்தாள். அவள் கண்களில் பொறி தட்டியது. எழுந்து தடுமாறிக் கொண்டே,

“தேவடியாமகனே... அடிக்கவாடா செய்யிற...”

அவன் தலைமயிரைப் பிடித்தாள். அவன் அவன் முதுகில் அடித்து காலால் உதைத்தான். அவன் ஒரு கையால் அவன் தலை மயிரையும், இன்னொரு கையால் கொடிவளையும்து பிடித்தாள். அவன் அவளை ஒரு உதறு உதறி கீழே தள்ளினான். அவள் சரளையில் விழுந்தாள். அவன் கையில் அஞ்சாறு தலை முடி இருந்தது.

“கொன்னு...என்னையும் கொன்னுட்டு நீ போய்...எச்சிலையப் பொறுக்கு... ஒரு வேள கஞ்சி ஊத்த வக்கில்லாத நாயே... உனக்கு என்னத்துக்குடா...பெண்டாட்டி... அடிக்கான்...பெரிய மயிரு...”

“கீரைமுண்ட... பேசாத... கொதவளைவ ஏறி மிதிச்சிருவேன்...”

என்று சொல்லிக்கொண்டே ஒரு எத்து எத்தினான். அவன் கோபத்தோடு சுத்திலும் பார்த்தாள். கையில் கிடைத்த கல்லை எடுத்து எறிந்தாள். அவன் காலில் அடி விழுந்தது. அவன் அப்படியே காலைப் பிடித்துக் கொண்டு உட்கார்ந்து விட்டான். அவன் அழுது கொண்டே கைமுட்டிலும், பின்னந்தொடையிலும் சிராய்த்திருந்ததை திரும்பத் திரும்ப பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். வாயிலிருந்து எச்சிலைத் தொட்டுத் தடவினாள் குருவம்மா.

வெயில் சுள்ளென்று அடிக்க ஆரம்பித்து விட்டது. வெக்கையான காற்று வீசியது. கழுதையும் பன்னிக்குட்டிகளும் கொஞ்ச தூரத்தில் திங்க ஏதாச்சும் கெடக்குமா என்று அலைந்து கொண்டிருந்தன.

காளியும், குருவம்மாவும் ஒருத்தரை யொருத்தர் பார்த்துக் கொண்டனர். பேசவில்லை. கொஞ்ச நேரம் கழித்து அவன் தான்,

“கெழவன இங்கனயே பொதைச் சிருவோம்...” அவள் ஒன்றும் சொல்லவில்லை. அவனைக் கூர்ந்து பார்த்தாள். அவன் எழுந்து கிழவன் ஊணிக் கொண்டு வந்திருந்த தொறட்டிக்கம்பால் அந்த வேப்பமரத்துக்குப் பக்கத்திலேயே குழியைத் தோண்ட ஆரம்பித்தான். அப்படியே அவன் தோண்டுவதைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்த குருவம்மா, எழுந்து அவன் தோண்டிய இடத்திலிருந்து மண்ணை

‘பொன்னி’யின்

புதிய நூல்கள்

□

சிங்கள இனவெறி தீவிரவாதக் குழுக்களின் பௌத்த மதப் பின்னணியை ஆராயும் சிறந்த புத்தகம்

□

சிங்கள பௌத்த இனவெறி தீவிரவாதம்

பீட்டர்சல்க்

□

பெண்நிலை வாதம் என்றால் என்ன என்பது பற்றியும் பெண்நிலை வாத வரலாறு பற்றியுமான தத்துவார்த்த நூல்

மார்க்சியமும் பெண்ணிலைவாதமும்

□

ஒவ்வொரு நூலும் விலை ரூ ஐந்து.

இருநூல்களும் வேண்டுவோர் அஞ்சல் செலவும் சேர்த்து ரூபாய் பதினொன்று அனுப்புக.

□

பொன்னி, 12, முதல் பிரதான சாலை, நேருநகர், அடையாறு, சென்னை - 600020

வாரினாள். வானம் பளீரென்று இருந்தது. ரெண்டு பேருக்கும் வியர்த்து வழிந்தது. எப்படித் தோண்டியும் ரெண்டு அடிக்கு மேல் தோண்ட முடியவில்லை. ரெண்டு பேரும் உட்கார்ந்து விட்டார்கள். கிழவனின் முகம் சகிக்க முடியாத வேதனையில் இருந்தது. அவன் எழுந்து கிழவனை தோளாடு சேர்த்துத் தூக்கினான். அவன் காலைப் பிடித்துத் தூக்கினான். எப்படியோ குழிக்குள் இறக்கி வைத்தார்கள். அந்தக் கிழிந்த கம்பளியைக் கொண்டு முடினார்கள். மண்ணைத் தள்ளிப் போல காளி திடீரென ஞாபகம் வந்தது போல சட்டைப்பையிலிருந்து, ரெண்டு சொக்கலால் பீடியை எடுத்தான். அதில் ஒன்றை கிழவனின் மீது போட்டுவிட்டு மற்றதைப் பத்திரப் படுத்தினான். மண்ணைத் தள்ளி குழியை முடினார்கள். காணாததுக்கு அவள் பாதையில் கிடந்த மணலை மடியில் அள்ளக் கொண்டு வந்தாள். அவன் சமாதிக் கிழிந்த கட்டிவிட்டு ஒரு பெரிய கல்லைத் தேடிப் போனான். அவன் மரத்தடியில் உட்கார்ந்தான்.

அவன் பெரிய கல்லை புரட்டிக் கொண்டு வந்து சமாதியின் தலைமாட்டில் வைத்தான். அவன் எழுந்து போய் கழுதையையும், பன்னிக் குட்டிகளையும் தேடி மடக்க எழுந்தான். அவன் மீதியிருந்த அந்த ஒரு பீடியையும்

குடித்தான்; மறுபடியும் சாக்குழுட்டைகளை கழுதையின் முதுகில் ஏற்றி வைத்தபிறகு,

“போவ்மா...”

என்றாள் குருவம்மா. அவர்கள் மறுபடியும் நடந்தார்கள். கொஞ்ச தூரம் போனதும் அவன் கேட்டான்.

“ரெம்பப் பசிக்கிதா...குருவு...”

அவன் பேசவில்லை. தலையசைத்தான். அவன் அண்டிறாயர் பைக்குள் கையை விட்டு ஒரு பன்றொட்டியை எடுத்து அவனிடம் நீட்டிக்கொண்டே,

“சப்பாணி கடையில்...எடுத்தேன்...”

அவன் அவனை ஒருவித பரிதாபத்துடன் பார்த்துக் கொண்டே ரொட்டியை ரெண்டாகப் பிய்த்து அவனிடம் ஒரு துண்டை நீட்டினான். அவன் உடனே வாங்கி திங்க ஆரம்பித்தான். அவன் கேட்டான்,

“இன்னும் எவ்வள தூரம் போணும் காளி...”

“தெரியல...”

என்றான் அவளைப் பார்க்காமல். தூரத்தில் வெறித்தபடி முன்னால் கழுதையும், ரெண்டு பன்னிக் குட்டிகளும் தரையோடு முகத்தை உரசிக்கொண்டே போய்க் கொண்டிருந்தான். □

விடுதலைப் போரின் எழுகதிர் அபுஜிகாத் சங்கர்

நான் பெய்ரூட் சென்றடைந்து அபுஜிகாதை சந்தித்தேன். அவரும், அவரின் ஆலோசகர்களும், ஈழம் சென்று திரும்பிய என்னிடம் இடைப்பட்ட காலத்தில் அங்கு நடந்தேறிய அரசியல் நிகழ்வுகளையும், ஈழ மக்களது புரட்சி நிலைபற்றியும் கேட்டறிந்தார்கள். ஈழப் போராட்டத்தின் எதிர்காலம் யீது மிகுந்த அக்கறை கொண்டு விவாதித்தார்கள்.

எமது தோழர்களுக்கு தெற்கு லெபனானில் டியர் (Tyre) எனும் நகரிலிருந்த பயிற்சி முகாமில் சகல வசதிகளுடன் பயிற்சியளிக்கும் பொறுப்பை கமேண்டர் உமரிடம் (Omar) அபுஜிகாத் ஒப்படைத்தார்.

பெய்ரூட் PLO அலுவலகத்தில் நான் தங்கினேன். அவ்வப்போது அங்கிருந்து 40 கிமீ தொலைவிலிருக்கும் பயிற்சி முகாமிற்குச் சென்று தோழர்கள் பயிற்சி பெறுவதை கண்காணித்து வந்தேன்.

அப்போது, பல அரபுநாட்டு இராணுவங்களை இணைத்துக்கொண்டு “அரபு அமைதி காக்கும் படை” (Inter Arab Peace Keeping Force), எனும் பெயரோடு லெபனானுக்குள் சிரியா தலையிட்டிருந்தது. வெளிவந்தால் வழியெங்கும், இந்தப் படையினரின் கடும் பரிசோதனைகளுக்கு ஆளாக வேண்டியிருந்தது. அவர்களிடம், ஒரு பங்காள தேஷிய பத்திரிக்கையாளனாய் என்னை அறிமுகப் படுத்தி தப்பித்து வந்தேன்.

பெய்ரூட்டில் தங்கி வாழ்ந்த இக்காலகட்டத்தில்தான் அபுஜிகாதை அடிக்கடி சந்தர்ப்பங்களும், அவரோடு நெருங்கிப் பழகும் பாக்கியமும், எனக்கு வாய்த்தது. அவர் தனிப்பட்ட முறையில்

எனக்கும், மற்றும் ஈழப்போராட்டத்திற்கும் எவ்வகையில் ஆதர்சமாக இருந்தார் என்பதை தெரிந்து கொள்ள வேண்டுமென்றால், போராட்டத்தை இனிய வாழ்க்கை முறையாக கொண்ட அவரைப் பற்றி நாம் யாவரும் அறிய வேண்டும்.

அபுஜிகாத் பாலஸ்தீன மக்களின் புயலும் துயரும் நிறைந்த போராட்டத்தின் வளர்ச்சியும், பாதையில் செயலுக்கான வழிகாட்டியாய், மக்கள் ராணுவத்தின் தலைமையில் நின்றார். தாய்த்தேசபற்று, விடுதலை வேட்கை, உறுதி, வீரம் ஆகியவற்றின் சின்னமாகத் திகழ்ந்தார். இந்தப் போராட்ட யுகத்தின் மாபெரும் போராளித் தலைவராய் கீர்த்தியெய்திய அபுஜிகாத் பாலஸ்தீனத்திற்கு மாத்திரமல்ல; மீட்சிக்காகப் போராடும் மனிதகுலம் முழுமைக்கும் உரித்தானவர்.

இந்த மகத்தான மனிதர் போராடிய மரபை, அவரது பணிகளின் சமூக சாரத்தை, தனிச்சிறப்பு களை துயரஞ்செறிந்த வாழ்வை நாம் அனைவரும் கற்றாராய்ந்து, அவரின் சிறப்பம்சங்களை ஒரு ‘போராட்ட ஆயுதமாக’ கைக்கொண்டு ‘தன்

மரணத்திற்குப் பின்னும் அவர் வாழ்வதை’ உலகிற்கு நாம் எடுத்துக் காட்ட வேண்டும்.

அபுஜிகாத், கலீல் இப்ராகிம் அல்-வாஷிர் எனும் இயற்பெயரில் அழைக்கப் படாமல், ‘அபுஜிகாத்’ என்று மக்களால் சிறப்புப் பெயர் சூட்டப்பெற்றார். அபுஜிகாத் என்பதன் அர்த்தம் ‘புனித யுத்தத்தின் மைந்தன்’ (Son of the Holy war) ஆகும். யார் இந்த அபுஜிகாத்?

அவர் பாலஸ்தீனத்தின் ‘போர்க்கோலத் தோற்றத்தை’ நிர்ணயித்தவர். பாலஸ்தீன விடுதலை அமைப்பின் (PLO) நிறுவனர்களில் முக்கியமானவர். சக்தி

மிக்க இராணுவத் தளகர்த்தர். மக்களின் நம்பிக்கைக்கு உகந்த இனிய தலைவர். புரட்சிகர எழுத்தாளர். மாபெரும் மனிதர்.

1988 ஏப்ரல் 16-ம் தேதி இஸ்ரேலின் நாசக்கார உளவுப் படையினரால் சுட்டுக் கொல்லப்பட்டார். நெஞ்சீரமற்ற நயவஞ்சகப் படுகொலை! அபுஜிகாத் மறைந்தார்; ஆனால், பாலஸ்தீன வரலாற்றின் மிக சிக்கலான நிலைமைகளின் போராட்ட அனுபவங்களை அவர் விட்டுச் சென்றுள்ளார். அவர் கொலை செய்யப்பட்டதானது பாலஸ்தீனர்களின் அரசியல் உணர்வு மீது பெரும் தாக்கத்தை ஏற்படுத்தி, போராட்டத்தின் பரிணாமத்திற்கு மேலும் வளம் சேர்ந்துள்ளது. அவரின் போராட்ட வாழ்க்கை மாணுட சுபிட்சத்திற்காக வாழ்வை முழுதுமாய் அர்ப்பணிக்கும் மனப் பாங்கிற்கு முன்னுதாரணமாகவும், புரட்சிகரப் போராட்டத்தின் செயல் வீரத்திற்கு நிகரற்ற எடுத்துக்காட்டாகவும் விளங்கியது.

அபுஜிகாத் பாலஸ்தீனத்திற்கு 'யுத்தத்தின் மைந்தனாய்' இப்ராகிம்-பெளஷியா அல் வாஷிர் தம்பதியருக்கு மகனாய், ரம்லா எனுமிடத்தில் 1935 ஆம் ஆண்டு பிறந்தார்.

1948 இஸ்ரேலியரின் ஆக்கிரமிப்பை எதிர்த்து மக்கள் கொதித்தெழுந்த காலம். டெல் அவிவ்—ஜெருசெலம் நகர்களுக்கிடையே ஒரு சாலையை நிறுவும் பொருட்டு, இஸ்ரேலியப் படையினர் அபுஜிகாத்தின் சொந்த ஊரான ரம்லாவை ஆக்கிரமிப்பு இலக்காகக் கொண்டு தாக்கினர். ரம்லா மக்களின் பாதுகாப்புக்காக அங்கு பிரிட்டிஷ் தலைமையில் தங்கியிருந்த ஜோர்டானியன் படையினர் இஸ்ரேலுக்கு எதிராய் போரிடாமல் திடீரென பின்வாங்கிக் கொண்டனர். இதனால் ரம்லா இஸ்ரேலியரால் ஆக்கிரமிக்கப்பட்டு, அதன் மக்கள் 'இனி திரும்பி வரக்கூடாது' என்ற எச்சரிக்கையோடு அங்கிருந்து வெளியேற்றப்பட்டார்கள். ஆக்கிரமிப்பை எதிர்த்த ரம்லா மக்களின் போராட்டம் ஒடுக்கப்பட்டது.

ரம்லாவில் நிலவிய அப் போர்க்காலச் சூழலில், மக்கள் அருந்த நீரும் உணவும் இன்னலுற்றார்கள். தெருவோரங்களில் வயோதிகர்கள், குழந்தைகள் பலர் கொல்லப்பட்டார்கள். இச்சூழலில் உழன்று, போரின பயங்கரத்தை நேரில் கண்ட சாட்சிகளில் ஒருவனாக, 13 வயதே நிரம்பிய சிறுவனாக — பின்னாளில் அபுஜிகாத்தாக அறியப்பட்ட-கலில் அல் வாஷிர் இருந்தார். இக்காலத்தில் தம் உடைமைகளை இழந்த அபுஜிகாத்தின் குடும்பம், ரம்லாவிலிருந்து வெளியேறி காஜா-ஸூரிடப் அகதிமுகாமை வந்தடைந்தது.

அபுஜிகாத் அங்கிருந்த அகதிமுகாம்களில் வாழ்ந்த பல்லாயிரக்கணக்கான பாலஸ்தீனர்களோடு இளம் பருவ நாட்களை கழித்து, அங்கேயே தன் பள்ளிப்படிப்பையும் முடித்தார். 1954-ல், காஜா ஸூரிட்பில், அபுஜிகாத்-தனது நெடிய போராட்ட வாழ்வில் இறுதிகாலம் வரை துணைவந்த—யாசர் அராபத்தை சந்தித்தார். 1956-ல் எகிப்துக்குச் சென்று அலெக்ஸாண்டிரியா பல்கலைக் கழகத்தில் படிப்பைத் தொடர்ந்தார். பிறகு சவுதி அரேபியாவிலும், குவைத்திலும் வேலை செய்தார்.

குவைத்தில் தான் செய்த வேலையை உதறிவிட்டு பாலஸ்தீன விடுதலைக்கான ஒரு போராட்டக் குழுவை அங்கே நிறுவி அதற்கு தலைமையேற்று நடத்தினார். அக்கால கட்டத்தில் பல்வேறு இடங்களில் பலப்பல பாலஸ்தீன போராட்டக்குழுக்கள் இயங்கி வந்தன. இவ்விதமாய் சிதறிக் கிடக்கும் விடுதலை சக்திகளை ஒருங்கிணைக்கவும், வெகுஜனங்கள் மத்தியிலும், சர்வதேச அளவிலும் போராட்டத்திற்கு ஆதரவை வென்றெடுக்கவும், மக்களின் புரட்சியாற்றலை செயலுக்குத் திருப்பவும், ஒரு திறன்மிக்க தொடர்புச்சாதனம் தேவைப்படுவதை அபுஜிகாத் உணர்ந்தார். ப்லாஸ்தினுனா (Filastinuna—Our Palestine) எனும் புரட்சிகரப் பத்திரிக்கையைத் தொடங்கி அதற்கு ஆசிரியராய் பொறுப்பேற்று நடத்தினார். அதில் பல அரசியல் கட்டுரைகளை எழுதினார்.

இந்தக் காலகட்டத்தில்தான் அபுஜிகாத்தும், யாசர் அராபத்தும் இணைந்து ஃபாத்தா (Fatah) எனும் பாலஸ்தீன தேசிய விடுதலை இயக்கத்தை நிறுவினார்கள். பிறகு அனைத்து விடுதலை சக்திகளையும், பாலஸ்தீன விடுதலை அமைப்பு (PLO) எனும் 'ஒரே மையத்தைச் சுற்றி' ஒன்றிணைத்தார்கள். —

ஃபாத்தா இயக்கத்தை பாலஸ்தீன விடுதலை அமைப்பில் வேர் கொள்ளச் செய்ததிலும், பாலஸ்தீன மக்களது பொதுவாழ்வின் சகல தளங்களிலும் பி. எல். ஓ. வின் பிடிப்புக்களை உறுதிபடுத்துவதிலும், ஒழுங்கின்றிச் சிதறியிருந்த பாலஸ்தீனத்தின் பல்வேறு வகுப்பினரை, ஒரே கருத்து நிலையில், பி. எல். ஓ. வின் தலைமையின் கீழ் கொணர்வதிலும் அபுஜிகாத் பிரதான பங்காற்றினார்.

1963-ல் அல்ஜீரியாவிற்கு சென்று 'ஒரு அரபு நாட்டில் முதன் முதலாக அமைக்கப்பட்ட' பாலஸ்தீனப் புரட்சி செயலகத்திற்கு தலைமைப் பொறுப்பேற்றார். அங்கிருந்தவாறே, கடின முயற்சி எனும் தன் குணச்சிறப்பால், பாலஸ்தீன விடுதலைப் போராட்டத்திற்கும் சர்வதேச

புரட்சிகர சக்திகளுக்கும் பரஸ்பர கருத்தொற்றுமை கூடிய தொடர்பை 'அறுக்க முடியாத பந்தமாய்' நெய்தார்.

சீனாவுடனும், கியூபாவுடனும், மற்றும் ஆசிய, ஆப்பிரிக்க, லத்தீன் அமெரிக்க நாடுகளின் போராட்ட இயக்கங்களுடன் அவர் கொண்டிருந்த தொடர்புகளும், நட்புறவும் பிரசித்தி பெற்றவை. மாசேதுங், சூயென்லாய் சேகுவாரா, ஜெனரல் கியாப், பிடல் காஸ்ட்ரோ போன்ற உலகெங்குமுள்ள பல புரட்சித் தலைவர்களின் அவதானிப்புக்கும், வரவேற்புக்கும், அன்புக்கும் பாத்திரமாகி புகழ்பெற்றார். சீனா, வியட்நாம், வடகொரியா, இந்தியர், பாகிஸ்தான், யூகோஸ்லாவாகியா மற்றும் பல கிழக்கு ஐரோப்பிய நாடுகளுக்கு விஜயம் செய்து பாலஸ்தீனப் போராட்டத்திற்கு ஆதரவு சேர்த்தார். விடுதலையடைந்த ஜிம்பாப்வே நாட்டினருக்கு பி. எஸ். ஒபயிற்சி முகாம்களில் ராணுவப்பயிற்சி அளித்தார். ஒரு விடுதலை பெற்ற நாட்டின் இராணுவத்தை நிர்மாணிக்கும் பொறுப்பை ஒரு விடுதலைப் போராட்ட இயக்கமே ஏற்று நிறைவேற்றியது உலக வரலாற்றில் சிறப்புக்குரிய முதல் நிகழ்ச்சியாகும்.

1965-ல் ஃபாத்தா இயக்கம் மேற்கொண்ட ஆயுதப் போராட்டத்தின் சரியான திசையமைவை தீர்மானிக்க வேண்டிய அவசியத்தால், அபுஜிகாத் அல்ஜீரியாவிலிருந்து சிரியா-டமஸ்கஸ்கிற்கு சென்றார்.

- ஃபாத்தாவின் 'முதல் மத்திய செயற்குழுவில்' உறுப்பினர்
- மக்களை அணி திரட்டி வலுமிக்க இராணுவப் பிரிவை கட்டமைக்கும் பொது ஆணைக் குழு உறுப்பினர்
- வெளிநாட்டில் இயங்கிய பாலஸ்தீன தேசிய ஆலோசனை சபை (PNC) உறுப்பினர்
- உயர் இராணுவ ஆலோசனை சபையின் (HMC) துணைத் தலைவர்
- இராணுவ தளபதி
- ஆக்கிரமிப்புப் பிரதேசங்களுக்கான செயல் தலைவர்

என பலப்பல பதவிகளில் நின்று, தனக்குரிய உடமைப்பொறுப்பின் கட்டுக்குள் செல்வனே இயங்கினார். மேற்கண்ட பதவிகளில் பணியாற்றியதன் வாயிலால், அபுஜிகாத் பாலஸ்தீன வரலாற்றின் மேதமைமிக்க வீரஞ்செறிந்த தன் போராட்ட அனுபவங்களை மக்களோடு பகிர்ந்தார். இந்த அனுபவங்கள்

உலக அளவிலும் முக்கியத்துவம் பெற்றவை. அவர் 'உறுதிப்படுத்திய போராட்ட அனுபவங்களை' உலகெங்குமுள்ள புரட்சியாளர்கள் தமது பணிகளின் நம்பிக்கைக்குரிய ஆதாரமாக கருதுகிறார்கள். அபுஜிகாத்தின் இயல்பான சுபாவம் வீரத்தில் திளைத்திருந்தது. ஜோர்டான், தெற்கு லெபனான், பெய்ரூட், திரிபோலி போன்ற போர்முனைப் பகுதிகளில் மக்களை தற்காப்பதிலும், போரை முன்னோக்கி எடுத்துச் செல்வதிலும் அவர் கையாண்ட அணுகுமுறைகளிலிருந்து மக்கள் போராளிகள் அவரின் தனிச்சிறப்பான போர்த்தந்திரத்தையும், வீரதீரத்தையும் கற்கின்றனர்.

பாலஸ்தீன விடுதலை அமைப்பின் எதிர்கால வளர்ச்சியில் அளப்பரிய ஆர்வம்; அயராத உழைப்பு; யுத்தத் தளங்கள் மீதான இடையறாத கண்காணிப்பு; அயலக போராட்ட ஆதரவு, சக்திகளை திரட்டுவதில் செலுத்திய ஆழ்ந்த அக்கறை ஆகிய சிறப்பு அம்சங்களின் மொத்த உருவாய் அபுஜிகாத் ஒரு பிறவித் தலைவராக விளங்கினார்.

போராட்டத்தின் ஒவ்வொரு கால கட்டத்தையும் ஆராய்ந்து, சமூகத்தின் புரட்சி நிலைகளை சரியாக மதிப்பிட்டு, தேச நிலைமையை மென்மேலும் புரட்சிகரமாக்கப் பாடுபட்டார். இஸ்ரேலின் மனிதாபிமான மற்ற 'துப்பாக்கிச் சித்தாந்தத்திற்கு' எதிரான ரகசிய செயல் திட்டங்களை காலச் சூழலுக்கேற்ப வகுத்து வெற்றிகரமாய் நிறைவேற்றினார். ரகசியப் போர் முறைகளை முற்றிலும் புதிதாய் உருவாக்குகின்ற உயரிய யுத்தக் கலைத்துவம் அவரது தனித்துவமிக்க இயல்பாய்ச் சிறந்தது.

1968-ல் ஜோர்டான் நதி வழியாக வந்த இஸ்ரேல் ஆக்கிரமிப்பாளர்களை உள்ளே நுழையவிடாமல் கெரில்லாக்கள் எதிர்ப்புப் போரில் இறங்கினார்கள். இந்த தீரமிக்க கெரில்லா நடவடிக்கைகளை லெபனான் மற்றும் சிரியாவின் எல்லா யுத்தப் பிரதேசங்களுக்கும் தன் நேரடி மேற்பார்வையின் கீழ் அபுஜிகாத் வழி நடத்தினார்.

போராட்டம் முதிர்ச்சியடைந்த ஆரம்ப காலத்தில் 1971ல், மக்கள் பேரெழுச்சியை நசுக்க முயலும் இஸ்ரேலின் அசுர பலங்கொண்ட இராணுவத்தை முறியடிக்க வேண்டுமென்றால், பாலஸ்தீன போராட்ட இயக்கம் ஆயுதவளமையில் உயர்வடைய வேண்டிய கட்டாயத்தை அபுஜிகாத் முன்னரே கணித்துச் செயல்பட்டார். பாலஸ்தீன விடுதலை அமைப்பிற்கு நவீன ஆயுதங்களை முதன் முதலாக அறிமுகப்படுத்தினார். ஆயுத சேகரிப்பிலும், தேவைப்படும் சமயத்தில் மட்டும் ஆயுதத்

பாலம்

திறனை பிரயோகிக்கும் போர் தந்திரச்செயல் முறையிலும் தொடர்ந்து கவனம் செலுத்தினார்.

தோல்வியில் துவளவிடாமல் போராட்டத்தை 'உக்கிர நிலையிலேயே' உயர்த்திப் பிடித்திருக்க அபுஜிகாத் ஓய்வின்றி உழைத்தார். அவர் ஒரு சமயம் சொன்னார்: "வெற்றியையும் அதே சமயம் தோல்வியையும் ஒரு சேர நாம் சந்தித்து வருகிறோம். இது நமக்குப் பொருட்டல்ல. பாலஸ்தீனத்தின் விடுதலையை நோக்கிய போராட்டத்தை விடாது கைக்கொள்வதே நமக்குப் பிரதானம்".

நெடியதான போர்ப்பாதையில் தன்னை பின் தொடரும் சந்ததியரைபுதிய வாழ்க்கைக்கு இட்டுச் செல்லும் பாலமாக....

1. 1948-ல் தாய்நிலமான பாலஸ்தீனத்தை இழத்தல்
2. 1950 களின் ஆரம்ப வருடங்கள் 'பெடாயின் போராளிகள்' இயங்கிய காலகட்டம்
3. ஃபாத்தா விடுதலை இயக்கத்தின் வளர்ச்சி; 1960களில் கெரில்லா இயக்கம் உருவாதல்
4. 1970களில் பாலஸ்தீன விடுதலை அமைப்பு (PLO) உலக முக்கியத்துவம் பெறுதல்.
5. லெபனான் 1982—ல் இஸ்ரேலின் ஆக்கிரமிப்புக்கு உள்ளான பிறகு, கஷ்டமிக்க புனர்நிர்மாண வேலைகளை மேற்கொள்ளத் தல்.

—என பாலஸ்தீனத்தின் போராட்ட சகாப்தங்களின் மேற்கண்ட ஐந்து தூண்களில் உயர்த்தெழும்பிய மனிதப்பாலமாக அபுஜிகாத் வாழ்ந்தார்.

பாலஸ்தீனமக்கள் சொந்தத் தாய்நாட்டிலிருந்து மட்டுமல்ல; அரசியல் மற்றும் சமூக வாழ்வில் தமக்குரிய சொந்த அடையாளத்திலிருந்தும் வரலாற்றிலிருந்தும் அந்நியமாகி உழன்றபோது, அவர்களின் மனத்தில் தாய்நாடு மீட்புக்கான போராட்டத்தை ஜீவனான அம்சமாக துலங்க துணைபுரிந்தார். உலக அரங்கில் பாலஸ்தீனர்களின் ஜீவாதாரமான கோரிக்கைகளை பிரபலப்படுத்தினார்.

அபுஜிகாத்தினுடைய போராட்ட வாழ்க்கையின் துணைவியும் தோழமுமாய் பெருமைப்பெற்றவர் இனிதில்சார் அல்-வாஷிர் ஆவார். தம் மூன்று ஆண், இரண்டு பெண் குழந்தை

களுடன் இல்லறம் சிறக்க இவர்களது குடும்ப வாழ்க்கையும் நடந்தது. ஆனால் 1964 ஆம் வருடத்தில் ஒரு நாள் இவர்களின் சின்னஞ்சிறு ஆண்குழந்தை சில மர்ம மனிதர்களால் பால்கனியிலிருந்து தரைக்கு வீசப்பட்டு கொலையுண்டது. இந்த ஈனத்தனமான குழந்தைக் கொலையை செய்தவர்கள் சிரியன் ரகசியஸ்தாபனத்தை சேர்த்தவர்களென பின்னர் தெரிவிக்கப்பட்டது.

அபுஜிகாத் சாந்தமான அணுகுமுறையாளராகவும், இரக்கமற்று இறுகிய முகத்தோடும் தோற்றமளிப்பார். இந்தத் தோற்றம் அவரது இயல்பின் தத்ரூபமல்ல. இயல்பில் அவர் மனிதத்துவம் கொண்ட போராளி, பாலஸ்தீன விடுதலை அமைப்பின் அரசியலில், எந்தத் தனிப்பட்ட விளம்பரத்தாலும் தன் பெயரை பகட்டாக்கிக் கொள்ளாதவர். இதனால், ஃபாத்தா தலைவர்களில் அவரொரு 'quite man' என நற்பெயர் பெற்றார்.

துன்பத் துயரங்கள் செறிந்த உக்கிரமிக்க யுத்தகாலங்களில் கெரில்லாக்களின் நல வாழ்விற்கும், செயல்வன்மைக்கும் அபுஜிகாத் எப்போதும் துணை நின்றதால், கெரில்லாக்களின் இதயத்திற்கு மிகவும் நெருக்கமானவராய் அவரிருந்தார்.

ஆக்கிரமிப்பு நுகத்தடியை முறித்தெறிய எழுந்த பாலஸ்தீன போராட்டத்தை அபுஜிகாத் தன் மூலச்சிறப்புள்ள இராணுவ நிபுணத்துவத்துடன் திசைப்படுத்தினார். ஆக்கிரமிப்பு பிரதேசங்களின் தலைமை நிர்வாகி என்ற முறையில், இப்போது மேற்கு கரையிலும் (West Bank) காஜா-ஸ்டிரீட்டிலும் மக்கள் பேரெழுச்சித் தீ பற்றி எரிவதற்கு பின்புல காரணஸ்தராக இருந்தவர் அபுஜிகாத். இந்த எழுச்சியை ஒடுக்கும் வஞ்சனை முயற்சிகளில் தோற்றுப்போய், தனது இயலாமையில் விரக்தி கொண்ட இஸ்ரேல் அரசு, முடிவாய் 'எதிர்ப்புப்போரின் மூளையாக' செயல்பட்ட அபுஜிகாத்தை போராட்ட அரசியல் களத்தினின்று 'நிரந்தரமாக' அகற்றும் சதியை நிறைவேற்றியது.

அபுஜிகாத்தை கொலை செய்ய இஸ்ரேல் உளவுஸ்தாபனமும் அதன் ஏஜெண்டுகளும் தொடர்ந்து மேற்கொண்ட பல முயற்சிகளின் இறுதியில், ஏப்ரல் 16 அதிகாலையில் அவர் கொல்லப்பட்டார். துணிவுமிக்க போராளியாய் அவர் வாழ்ந்ததைப் போலவே இறந்தார். கொல்ல வந்த பாலஸ்தீன மக்களின் எதிரிகளுக்கு முகங்கொடுக்கும் எதிர்ப்பை தன் இறுதி மூச்சுவரை கையில் 'துப்பாக்கி' எந்தியவராய் அவர் இறந்தார். □ தொடரும்

மாண்டெலாவுக்கு ஈழப் புரட்சி அமைப்பின் வாழ்த்துக் கடிதம்

(தென்னாப்பிரிக்க மக்கள் தலைவர் நெல்சன் மாண்டெலா 1964 ஜூலை 12 லிருந்து தென்னாப்பிரிக்க வெள்ளை நிறவெறி அரசின் வெஞ்சிறையில் வாழ்கிறார். ஜூலை 18-ல் அவரின் 70 வது பிறந்த நாள். வாழ்த்து கூறி ஈழப்புரட்சி அமைப்பின் சார்பாக அவருக்கு அனுப்பப்பட்ட கடிதம் இது)

அன்பார்ந்த தோழர் மாண்டெலா அவர்களுக்கு...

உங்களின் எழுபதாவது பிறந்த நாள் எமக்கும், தென்னாப்பிரிக்க மக்களுக்கும் மகிழ்ச்சி தரும் நிகழ்ச்சியாக இருக்கிறது. இந்த சந்தோசப் பொழுதில் உங்களுக்கு எமது வாழ்த்துக்களை தெரிவித்துக் கொள்கிறோம்.

சிறையிலிருக்கும் உங்களைப் பார்க்க முடியாமல், நிற வெறியர்களின் பிற்போக்கு ஆட்சியின் கோரப் பிடியில் உழலும் ஆயிரக் கணக்கான தென்னாப்பிரிக்க தோழர்கள், நண்பர்கள், சகோதர சகோதரிகள் சார்பாகவும் எமது வாழ்த்துக்களை உங்களுக்குத் தெரிவிக்கும் இவ்வாய்ப்பை பெரும்பேறாக கருதுகிறோம்.

அன்புத் தோழரே! 1964 ஜூலை 12 லிருந்து ஒவ்வொரு நாளையும் எப்படி கழித்து வந்தீர்களோ அதுபோலவே உங்களின் பிறந்த நாளையும் சிறையிலேயே கழிப்பீர்கள். பலப் பத்தாண்டுகளாய் தென்னாப்பிரிக்காவில் நடக்கும் இனப்படுகொலைகளுக்கு எதிரான போராட்டத்தின் சின்னமாக உலக அளவில் அங்கீகரிக்கப்பட்ட 'உங்களின் போராட்டத்திற்கு' எமது ஆதரவை தெரிவித்துக் கொள்கிறோம்.

அன்பான தோழரே! உங்களின் ஆழ்ந்த தேசப்பற்றையும் துணிவுமிக்க அர்ப்பணிப்பையும் தென்னாப்பிரிக்க மக்களுக்கு உணர்த்தினீர்கள். ஆனால் போராட்டங்களினூடாக பயணத்தில் எல்லாவித கஷ்டங்களுக்கும் கடும் சோதனைகளுக்கும் நீங்கள் ஆளானீர்கள். தென்னாப்பிரிக்காவின் ஆயிரமாயிர மக்களை முன்னோக்கி வழிநடத்த, போராட்டத்தீபத்தை எப்போதும் கைக்கொண்டு ஒளிமயமான எதிர்காலம் நோக்கியப் பாதையை பிரகாசமாக்கினீர்கள்.

உங்களின் கடந்த 25 வருடகால சிறை வாழ்க்கை தென்னாப்பிரிக்கத் தேசத்தின் துயரை பெருந்தன்மையோடு சுமந்திருந்தது. எனினும் உங்களின் நிலையுறுதிமிக்க அசைக்க முடியாத தன்மை ஒரு மாபெரும் மனிதராய் உங்களை திகழச் செய்கிறது. மக்கள் மீது அன்பும் நேசமும், எதிரி மேல் கோபமும் வெறுப்பும் காட்டும் உங்களின் நற்குணம் ஒரு உன்னதத் தலைவராய் உங்களை உயர்த்துகிறது.

தென்னாப்பிரிக்க விடுதலைப் பாதையில் நீங்களாற்றிய சாதனைகள் மைல்கற்களாக திகழ்கின்றன. 70 வயதை அடைந்துவிட்டப் போதிலும், நீங்கள் இன்னும் பலம் பொருந்திய உடல் ஆரோக்கியத்தோடு உள்ளீர்கள். தேசிய விடுதலைப் போராட்டத்தின் இறுதி வெற்றி நோக்கி, தென்னாப்பிரிக்க மக்களை நீங்கள் வழிநடத்துவீர்கள்; கொடுங்கோலோச்சும் சர்வாதிகாரியின் வீழ்ச்சியையும், பிற்போக்குச் சக்திகளின் அழிவையும் உங்கள் சொந்தக் கண்களால் காண்பீர்கள் என நாங்கள் மிகவும் நம்புகிறோம்.

உங்களின் உறுதிமிக்க தேசநலமும், தன்னலமற்ற கோபஉணர்வும், தென்னாப்பிரிக்க மக்களின் நல்லதிர்ஷ்டங்களாகும். நீங்கள் நிலைத்த உடல் ஆரோக்கியத்தை பெற்றிருக்க, நெடுங்காலம் வாழ வாழ்த்துகிறோம்.

- ★ நெல்சன் மாண்டெலா நீடுழி வாழ்க!
- ★ இனப்படுகொலை புரியும் சர்வாதிகாரிகள் ஒழிக!
- ★ தென்னாப்பிரிக்க மக்களின் விடுதலைப் போராட்டம் வெல்க!

இவண்

பொது ஆணைக்குழு
ஈழப் புரட்சி அமைப்பு.

வெளியிடுபவர் : இரா. திரவியம், 12, முதல் பிரதான காலை, நேருநகர், அடையாறு சென்னை-20. அச்சிடுபவர் : ஜே. ரமணி, பிளேஸ் பிரின்டர்ஸ், சென்னை-20, ஆசிரியர்: நதி.

கிளைவ் கியூபிடோ என்ற ஆப்ரிக்க இளைஞன் போலிஸால் சுட்டுக் கொல்லப்பட்டான். அவனது உடலைப் பார்வையிடுகிற ஆங்கிலேயர்கள்.

18

நெல்சன் மண்டெலா
தன் மனைவி விண்வியுடன்

